DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 sierpnia | Nr. 22. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,20, z przesyłką zwyczajną zł 1,45, poleconą zł 1,75. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

686.

KONWENCJA HANDLOWA

między Rzecząpospolitą Polską a Kanadą, podpisana w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r.
(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 20 lutego 1936 r. — Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 135).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu trzecim lipca tysiąc dziewięćset trzydziestego piątego roku, podpisana została w Ottawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Jego Brytyjskiej Mości w Dominjonie Kanady, konwencja handlowa z dołączonemi do niej listami towarowemi A i B o następującem brzmieniu dosłownem:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, i Jego Królewska Mość, Król Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarz Indyj, w imieniu Dominjum Kanady, pragnąc ułatwić i rozszerzyć stosunki handlowe, istniejące pomiędzy Polską a Kanadą, postanowili zawrzeć w tym celu Konwencję Handlową i wyznaczyli jako swych pełnomocników:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Doktora Jerzego ADAMKIEWICZA, Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej dla Kanady i Nowej Fundlandji;

Jego Królewska Mość, Król Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarz Indyj, za Dominjum Kanady:

Jaśnie Wielmożnego Richard BEDFORD BENNETT, Prezesa Rady Ministrów, Prezydenta Tajnej Rady i Sekretarza Stanu dla Spraw Zagranicznych,

Wielmożnego Pana Richard BURPEE HANSON, Ministra Handlu;

KTÓRZY, po wzajemnej wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Kanady, nie będą podlegały przy przywozie do Polski cłom lub opłatom innym albo wyższym aniżeli te, które opłacają podobne artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe jakiegokolwiek innego obcego państwa, przytem artykuły, wyliczone w załączniku „A" niniejszej Konwencji, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Kanady, nie będą podlegały, przy przywozie do Polski, cłom wyższym, niż te, które są wyszczególnione w powyższym załączniku, i będą podlegały najniższym stawkom celnym. które Polska przyznałaby analogicznym artykułom jakiegokolwiek innego obcego państwa.

Artykuł 2.

Postanowienia art. 1-go niniejszej Konwencji nie rozciągają się na:

(a) Przywileje, które są lub mogą być w przyszłości przyznane przez Polskę ruchowi wyłącznie pogranicznemu w strefie nieprzekraczającej szerokości 15 kilometrów z każdej strony granicy celnej;

(b) Przywileje, przyznane przez Polskę trzeciemu państwu z tytułu Unji Celnej z owem państwem;

(c) Przywileje i ułatwienia celne, które w przyszłości mogą być przyznane przez Polskę— Estonji, Łotwie, Litwie lub Finlandji, dopóty dopóki takie przywileje nie zostaną przyznane jakiemukolwiek innemu państwu;

(d) System kontyngentowo-celny, czasowo ustanowiony pomiędzy Polskim Górnym Śląskiem a Niemieckim Górnym Śląskiem na zasadzie Niemiecko-Polskiej Konwencji dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15-go maja 1922 r.

Artykuł 3.

Artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Polski, nie będą podlegały przy przywozie do Kanady cłom lub opłatom innym albo wyższym aniżeli te, które opłacają podobne artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe jakiegokolwiek innego obcego państwa, przytem artykuły, wyliczone w załączniku „B" niniejszej Konwencji, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Polski, nie będą podlegały przy przywozie do Kanady cłom wyższym niż te, które są wyszczególnione w powyższym załączniku, i będą podlegały najniższym stawkom celnym, które Kanada przyznałaby analogicznym artykułom jakiegokolwiek innego obcego państwa.

Artykuł 4.

Aby artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Kanady, mogły korzystać

z dobrodziejstw ulg celnych zastrzeżonych w art. 1 niniejszej Konwencji, winny być przewożone bez przeładunku okrętowego z portu kanadyjskiego lub też z portu kraju, korzystającego w Polsce w dziedzinie taryfowej z traktowania na zasadzie największego uprzywilejowania, do jednego z portów polskiego obszaru celnego.

Nawzajem, aby artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Polski, mogły, korzystać z dobrodziejstw ulg celnych, zastrzeżonych w art. 3 niniejszej Konwencji, winny być przewożone bez przeładunku okrętowego z portów polskiego obszaru celnego lub też z portu kraju, korzystającego z brytyjskiej taryfy preferencyjnej lub pośredniej, do kanadyjskich portów morskich, na jeziorach i rzecznych.

Zastrzega się jednakże, że artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe Polski, przy przywozie do Kanady, oraz artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wytwory przemysłowe Kanady, przy przywozie do Polski, nie będą podlegały pod względem przesyłki bezpośredniej warunkom innym lub cięższym, niż te, które są stawiane w odniesieniu do podobnych artykułów, przywożonych z jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Artykuł 5.

Żaden zakaz lub ograniczenie nie będzie utrzymane lub nakładane przez jedną z Wysokich Umawiających się Stron przy przywozie jakiegokolwiek artykułu, stanowiącego produkt naturalny lub wyrób przemysłowy terytorjów drugiej Strony, jeżeliby ten zakaz lub ograniczenie nie były również rozciągnięte na przywóz podobnych artykułów, stanowiących produkty naturalne lub wyroby przemysłowe jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Postanowienie to nie będzie się odnosiło do istniejących lub mogących być w przyszłości wprowadzonemi zakazów lub ograniczeń przywozu lub wywozu, jeżeli one dotyczą:

(a) Porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego lub zewnętrznego państwa;
(b) Zdrowotności publicznej lub środków bezpieczeństwa przeciwko chorobom zwierząt i roślin;
(c) Towarów stanowiących przedmiot monopolu państwowego.

W wypadku, kiedy pozwolenia przywozowe wymagane są przy przywozie jakiegokolwiek rodzaju towarów na terytorjach jednej z Wysokich Umawiających się Stron, ogólne warunki dotyczące procedury uzyskiwania pozwoleń na przywóz towarów, nie mogą być mniej korzystne niż te, jakie są wymagane w wypadku podobnych towarów, stanowiących produkt naturalny lub wyrób przemysłowy jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Artykuł 6.

Artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe terytorjów jednej z Wysokich Umawiających się Stron, wywożone na terytorja drugiej Strony, nie będą podlegały cłom lub opłatom wywozowym innym, bądź wyższym niż te, które są opłacane za podobne artykuły, wywożone do jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Również żaden zakaz lub ograniczenie, z wyjątkiem wymienionych w art. 5 niniejszej Konwencji, nie będą utrzymane, bądź stosowane przy wywozie jakiegokolwiek artykułu z terytorjów jednej z Wysokich Umawiających się Stron na terytorja drugiej Strony, któreby nie były również rozciągnięte na wywóz podobnych artykułów do jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Artykuł 7.

Artykuły, stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe terytorjów jednej z Wysokich Umawiających się Stron, przechodzące tranzytem przez terytorja drugiej Strony, zgodnie z prawami tego kraju, będą wzajemnie wolne od wszelkich opłat tranzytowych, czy przechodzą bezpośrednio, czy też kiedy są w czasie tranzytu wyładowane, składowane lub ponownie załadowywane.

Artykuł 8.

Podatki i opłaty wewnętrzne, które są lub mogą być następnie pobierane na terytorjach każdej z Wysokich Umawiających się Stron na rzecz Państwa lub władzy lokalnej bądź innej organizacji — od produkcji, wyrobu, sprzedaży lub konsumpcji towarów, nie będą dotyczyły pod żadnym pozorem towarów jednej Strony, wywożonych na terytorja drugiej Strony, w większej rozciągłości lub w sposób bardziej krępujący, niż towarów tego samego rodzaju, które są produktem naturalnym lub wyrobem przemysłowym drugiej Strony.

Artykuły stanowiące produkty naturalne lub wyroby przemysłowe jednej z Wysokich Umawiających się Stron, przywiezione na terytorja drugiej Strony, a przeznaczone jedynie dla tranzytu, bądź przechowania w składach, nie będą podlegały jakimkolwiek podatkom i opłatom wewnętrznym.

Artykuł 9.

Kupcy i przemysłowcy, obywatele jednej z Wysokich Umawiających się Stron, zarówno jak kupcy i przemysłowcy osiedli i wykonywujący swój handel i przemysł na terytorjach tej Strony, mogą na terytorjach drugiej Strony, zarówno osobiście jak i za pośrednictwem handlowych komiwojażerów, dokonywać zakupów lub przyjmować zamówienia z próbkami, bądź wzorami albo bez nich; tacy kupcy, przemysłowcy i ich handlowi komiwojażerowie, w czasie dokonywania zakupów i przyjmowania zamówień będą korzystali w dziedzinie opodatkowania i ułatwień z traktowania nie mniej korzystnego, niż to które jest stosowane do kupców, przemysłowców i handlowych komiwojażerów, obywateli jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Jeśli jedna z Wysokich Umawiających się Stron, będzie uważała za potrzebne ustanowić zaświadczenia, stwierdzające charakter pewnych osób jako handlowych komiwojażerów, w celu udzielania im powyższych ułatwień, to w tym wypadku Wysokie Umawiające się Strony ustalą zapomocą wymiany not formę takich zaświadczeń oraz władze, upoważnione do wystawiania ich.

Artykuły przywożone jako próbki i wzory dla celów wyżej wymienionych, będą czasowo dopuszczone w każdym kraju bez cła zgodnie z przepisami celnemi i formalnościami, ustanowionemi celem albo zapewnienia ich reeksportu, albo uiszczenia przepisowej opłaty celnej w razie niedokonania reeksportu w ciągu okresu dwunastomiesięcznego. Jednakże powyższy przywilej nie będzie rozciągnięty na artykuły, które skutkiem swej jakości lub wartości nie mogą być uważane za próbki, lub które skutkiem swych właściwości nie mogłyby być identyfikowane przy reeksporcie. Rozstrzygnięcie kwestji zakwalifikowania próbek do przywozu wolnego od cła należy w każdym poszczególnym wypadku wyłącznie do kompetentnych władz w miejscowości gdzie import się odbywa.

Próbki bez wartości handlowej będą dopuszczone bez cła na terytorja każdej z Wysokich Umawiających się Stron.

Władze celne kraju importującego będą uznawały jako dostateczne dla identyfikowania na przyszłość próbek lub wzorów znaki, które były umieszczone przez władze celne kraju eksportującego, z tem zastrzeżeniem, że omawiane próbki lub wzory będą zaopatrzone w opis, poświadczony przez władze celne tego kraju. Dodatkowe znaki mogą jednakże być umieszczone na próbkach lub wzorach przez władze celne kraju importującego we wszystkich wypadkach, w których te władze będą uważały dodatkowe gwarancje za niezbędne dla zapewnienia zidentyfikowania tych próbek lub wzorów przy reeksporcie. Z wyjątkiem tego ostatniego wypadku weryfikacja celna będzie ograniczona do zidentyfikowania próbek i ustalenia ogólnej wysokości cła i opłat, którym będą one ewentualnie podlegać.

Zwrot cła opłaconego przy imporcie, lub zwolnienie kaucji zabezpieczającej opłatę cła nastąpi bez zbędnej zwłoki i pod warunkiem potrącenia ceł, mających być opłaconemi za próbki lub wzory niezadeklarowane do reeksportu i nie umieszczone pod pieczęcią celną.

Artykuł 10.

Obywatele jednej z Wysokich Umawiających się Stron będą korzystali na terytorjach drugiej Strony z tych samych praw, co i obywatele tejże Strony w dziedzinie patentów na wynalazki, znaków ochronnych, rysunków i wzorów przemysłowych, nazw handlowych, nazw pochodzenia towarów i ochrony przed nieuczciwem współzawodnictwem, z zastrzeżeniem wypełnienia formalności przewidzianych przez prawo.

Artykuł 11.

Statki jednej z Wysokich Umawiających się Stron będą korzystały w portach drugiej Wysokiej Umawiającej się Strony z traktowania nie mniej korzystnego, niż to, z którego korzystają statki krajowe, bądź statki kraju najbardziej uprzywilejowanego, w każdym razie z wyjątkiem handlu przybrzeżnego oraz żeglugi rzecznej i na jeziorach, które każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie miała prawo zastrzec dla statków krajowych.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron zezwoli na import lub eksport wszelkich towarów, których import lub eksport jest dozwolony, zarówno jak na przewóz pasażerów na statkach drugiej Strony, przychodzących z ich odnośnych terytorjów lub do nich się udających. Takie statki, pasażerowie ich i ładunki będą korzystały z takich samych przywilejów i nie będą podlegały cłom i opłatom innym lub wyższym, niż statki krajowe, pasażerowie ich i ładunki, lub też statki kraju najbardziej uprzywilejowanego i pasażerowie ich i ładunki.

Przedsiębiorstwa żeglugowe jednej z Wysokich Umawiających się Stron, trudniące się przewozem emigrantów, korzystać będą na terytorjum drugiej Strony z traktowania udzielanego odpowiednim towarzystwom kraju najbardziej uprzywilejowanego.

Artykuł 12.

Narodowość okrętu będzie stwierdzona według ustawodawstwa Państwa, do którego dany okręt należy, zapomocą tytułów i patentów, znajdujących się na statku a wydanych przez właściwe władze.

Poza wypadkiem sprzedaży sądowej, okręty jednej z Wysokich Umawiających się Stron nie będą mogły ulec nacjonalizacji na terytorjum drugiej Strony bez wydania przez władze kraju, któremu podlegają, deklaracji stwierdzającej, że dany okręt już nie figuruje w jego rejestrach.

Artykuł 13.

Obywatele każdej z Wysokich Umawiających się Stron na terytorjum drugiej Strony, będą korzystali ze swobodnego dostępu do sądów, bądź jako powodowie, bądź jako pozwani, we wszelkich sprawach, bez innych warunków, ograniczeń lub opłat niż te, które nakładane są na krajowców; narówni z krajowcami będą mieli swobodę odwoływania się we wszystkich sprawach do usług adwokatów, pełnomocników, rzeczników lub innych zastępców, wybranych z pośród osób dopuszczonych do wykonania zawodu prawnego, według ustaw obowiązujących na odnośnem terytorjum.

Postanowienia powyższe nie odnoszą się do cautio judicatum solvi ani do prawa ubogich; uregulowanie tych spraw nastąpi przez osobną umowę.

Artykuł 14.

Obywatele jednej z Wysokich Umawiających się Stron na terytorjach drugiej Strony będą mieli zupełną swobodę nabywania i posiadania wszelkiego rodzaju własności ruchomej i nieruchomej w tych granicach i czyniąc zadość takim warunkom, w jakich ustawodawstwo drugiej Strony pozwala, lub będzie pozwalało nabywać i posiadać własność obywatelom jakiegokolwiek innego obcego kraju. Będą oni mogli nią dysponować drogą sprzedaży, zamiany, darowizny, umowy małżeńskiej, testamentu, lub w jakikolwiek inny sposób, bądź nabywać ją przez dziedziczenie pod temi samemi warunkami, jakie są lub będą ustanowione w odniesieniu do obywateli jakiegokolwiek innego obcego kraju. Nie będą oni podlegali w żadnym z wymienionych wypadków jakimkolwiek podatkom, opłatom lub obciążeniom jakiejkol

wiek natury, innym lub wyższym, niż te, które są, lub będą ogólnie stosowane do obywateli jakiegokolwiek innego obcego kraju.

Ponadto obywatele jednej z Wysokich Umawiających się Stron, włączając w to spółki i inne stowarzyszenia, założone i wykonywujące swe czynności zgodnie z ustawami, obowiązującemi na terytorjach tej Wysokiej Umawiającej się Strony, będą korzystali bezwarunkowo pod każdym względem na terytorjach drugiej Wysokiej Umawiającej się Strony z traktowania kraju najbardziej uprzywilejowanego we wszystkich sprawach, dotyczących wykonywania handlu i przemysłu, ze zwolnienia od rewizyj domowych lub rewizyj sklepów, bądź też innych pomieszczeń, od inspekcji lub badania ich ksiąg, dokumentów i rachunków z wyjątkiem wypadków przewidzianych przez prawo. Nie będą oni również podlegali podatkom ogólnym, bądź miejscowym opłatom, należytościom, taksom, lub innym urzędowym obciążeniom, innym lub wyższym, niż te, które nakładane są na obywateli lub spółki bądź inne stowarzyszenia drugiej Wysokiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 15.

Obywatele jednej z Wysokich Umawiających się Stron na terytorjach drugiej Strony będą zwolnieni od wszelkiej obowiązkowej służby wojskowej, czy to w armji czynnej, czy to w marynarce, lotnictwie, gwardji narodowej lub milicji, oraz od wszelkich opłat lub rekwizycyj, wymaganych wzamian za taką służbę.

Artykuł 16.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie miała prawo mianowania konsulów generalnych, konsulów, wicekonsulów, ajentów konsularnych i radców handlowych celem urzędowania ich w miastach i portach terytorjów drugiej Strony, do których tacy konsulowie lub ajenci jakiegokolwiek innego państwa są dopuszczeni. Jednakże tacy konsulowie generalni, konsulowie, wice-konsulowie, ajenci konsularni i radcowie handlowi nie mogą objąć swych funkcyj dopóki nie będą przyjęci i dopuszczeni w zwykłej formie.

Właściwi kierownicy placówek lub ich zastępcy, zarówno jak ajenci służby konsularnej, kierownicy kancelarji, attachés i inni, będą, z zastrzeżeniem wzajemności, korzystali z osobistych przywilejów, immunitetów i zwolnień takich, jakie są lub mogą być przyznane podobnym urzędnikom tej samej kategorji i stopnia najbardziej uprzywilejowanego kraju obcego.

Wysokie Umawiające się Strony wyrażają zgodę zawarcia Konwencji, celem ustalenia uprawnień funkcyj tych urzędników.

Artykuł 17.

Postanowienia niniejszej Konwencji, a w szczególności jej artykułów 3, 4, 5, 6, 9, 11, 14 i 15, nie będą miały zastosowania do przywilejów, preferencyj lub traktowania, mogących być kiedykolwiek stosowanemi wyłącznie między terytorjami podlegającemi suwerenności Jego Królewskiej Mości, Króla Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarza Indyj, albo znajdującemi się pod zwierzchnictwem, protektoratem lub mandatem Jego Królewskiej Mości.

Artykuł 18.

Jakiekolwiek spory, które mogą powstać pomiędzy Wysokiemi Umawiającemi się Stronami w związku z właściwą interpretacją lub zastosowaniem jakiegokolwiek postanowienia niniejszej Konwencji, a któreby nie mogły być rozstrzygnięte w drodze rozmów między ich przedstawicielami, będą poddane, za wspólną zgodą, w drodze zapisu kompromisowego Sądowi Rozjemczemu, który będzie się składał w każdym poszczególnym wypadku z arbitra, mianowanego przez każdą Stronę z pośród jej obywateli, i z superarbitra, wybranego w drodze porozumienia między arbitrami.

Artykuł 19.

Rząd Polski, któremu zostało powierzone prowadzenie spraw zewnętrznych Wolnego Miasta Gdańska, zgodnie z art. 104 Traktatu Wersalskiego i artykułami 2 i 6 Konwencji Paryskiej między Polską i Wolnem Miastem Gdańskiem z 9 listopada 1920 roku, zastrzega sobie prawo oświadczenia, że Wolne Miasto jest Umawiającą się Stroną w niniejszej Konwencji i że przyjmuje zobowiązania oraz nabywa prawa w niej ustalone.

Zastrzeżenie powyższe nie odnosi się do tych postanowień niniejszej Konwencji, które Rzeczpospolita Polska w odniesieniu do Wolnego Miasta Gdańska już zawarła na zasadzie praw, przysługujących Polsce traktatowo.

Artykuł 20.

Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie, skoro tylko to będzie możliwe.

Wejdzie ona w życie piętnastego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywała w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie. W wypadku jeśli żadna z Wysokich Umawiających się Stron nie zawiadomi drugiej Strony na trzy miesiące przed upływem wymienionego okresu rocznego o swym zamiarze rozwiązania niniejszej Konwencji, będzie ona uważana za przedłużoną i pozostanie w mocy do upływu trzech miesięcy od daty, w której jedna z Wysokich Umawiających się Stron zawiadomi drugą Stronę o swym zamiarze rozwiązania Konwencji.

Na dowód czego pełnomocnicy obu Stron podpisali Konwencję niniejszą i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Ottawie dnia trzeciego lipca tysiąc dziewięćset trzydziestego piątego roku w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i angielskim, jednakowo obowiązujących.

L. S. *Dr. J. Adamkiewicz*

L. S. *R. B. Bennett*
L. S. *R. B. Hanson*

LISTA A

artykuły kanadyjskie korzystające przy ich przywozie do polskiego obszaru celnego z procentowych zniżek od kolumny II polskiej taryfy celnej, jak poniżej:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Stawki kol. II mniej opust od sumy cła:
256 z p. 3	Śledzie gatunku „clupea harengus" z dodatkiem korzeni, przypraw i t. p. w opakowaniu: —	
	(a) pow. 500 gr	65%
	(b) 500 gr i mniej z bezpośredniem opakowaniem.	65%
256 z p. 4	Łososiowate (salmonoids) przyrządzone w jakikolwiek sposób w opakowaniu hermetycznem.	70%
256 z p. 4	Małe ryby clupeaidalne, określane jako sardynki kanadyjskie, poławiane u wybrzeży Północnej Ameryki, marynowane w occie, oliwie, sosach, faszerowane lub inaczej przyrządzone, w opakowaniu hermetycznem.	65%
	Uwaga do poz. 256 z p. 4: — W każdym poszczególnym wypadku przy imporcie do Polski, będą wymagane świadectwa, wydane przez właściwe władze kanadyjskie, stwierdzające, że ryby te zostały złowione u wybrzeży Ameryki Północnej.	
258 z p. 1	Homary przyrządzone w jakikolwiek sposób w opakowaniu hermetycznem.	75%
510	Skóry lakierowane, bronzowane, srebrzone, złocone, malowane i tym podobne: —	
	(1) w całości i połówkach	55%
	(2) w wykrojach, kawałkach	55%
516 z p. 1	Skóry futrzane, surowe: lisy srebrne (czarne)	80%
794	Celuloza: —	
p. 2 (b)	bielona o zawartości wody: — 50% i mniej: —	
	I. dla papierni do wyrobu papieru za pozwoleniem Ministra Skarbu.	46.66%
	II. inna	33.33%
1248 z p. 6	Łyżwy	35%

LISTA B

artykuły polskie, korzystające przy przywozie do Kanady z poniżej wyszczególnionych zniżek od taryfy pośredniej, wyrażonych w procentach odnośnych stawek taryfy pośredniej, względnie z wolności od cła.

Pozycja kan. taryfy celnej	Nazwa towaru	
Ex 8	Szynki w puszkach	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 20%
Ex 71 b	Nasiona koniczyny	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 25%
72 c	Nasiona buraków cukrowych dla celów rolniczych.	Bez cła
Ex 85	Grzyby suszone, z wliczeniem wagi opakowania.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 45%
Ex 169	Książki, a mianowicie: powieści, beletrystyka lub literatura pokrewna, drukowane w Polsce w języku polskim lub ukraińskim, nieoprawione lub zszyte w oprawach papierowych, za wyjątkiem rocznych wydawnictw gwiazdkowych oraz wydawnictw dla młodzieży i książek obrazkowych dla dzieci.	Bez cła
Ex 171	Książki, druki, perjodyki i broszury, lub części ich, inaczej niewymienione, drukowane w Polsce i w polskim albo ukraińskim języku, z wyłączeniem niezapisanych ksiąg rachunkowych, zeszytów lub książek do pisania i rysunków.	Bez cła
Ex 208	Siarczan amonjaku	Bez cła
Ex 308	Wyroby alabastrowe, inaczej niewymienione.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 25%
Ex 326	Szkło stołowe rżnięte, prasowane, odlewane lub kryształowe, ozdobne lub nie; szkło stołowe dęte i inne towary ze szkła rżniętego.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 10%
Ex 345	Pył cynkowy i blacha cynkowa	Bez cła
Ex 502	Klepki dębowe, tarte, łupane lub ciosane nie więcej obrobione, jak fulgowane lub federowane.	Bez cła
519	Meble domowe, biurowe, gabinetowe lub sklepowe z drzewa, żelaza lub innego materjału, w częściach lub wykończone.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 10%
Ex 549 a	Włos koński, nie więcej przerobiony jak poprostu oczyszczony, moczony lub farbowany.	Bez cła
Ex 549 b	Włos koński fryzowany lub farbowany, inaczej niewymieniony.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 15%
Ex 585	Smoła z sosny i żywica sosnowa, surowa w paczkach, nie mniejszych niż 15 galonów.	Bez cła
Ex 599	Skóry bydlęce z włosiem i bez, surowe, suszone, solone lub piklowane.	Bez cła
601	Skóry futrzane wszelkiego rodzaju, nieobrobione w jakikolwiek sposób.	Bez cła
622	Kufry, walizy, pudełka na kapelusze, torby podróżne, sakwy na narzędzia i koszyki wszelkiego rodzaju inaczej nie wymienione.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 12½%
Ex 624	Ornamenty, statuy i statuetki alabastrowe.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 15%
654	Szczecina, materjały roślinne na miotły i oprawy do szczotek do włosów.	Bez cła
Ex 557 a	Wstęgi kinematograficzne, pozytywy, wytworzone w Polsce w języku polskim lub ukraińskim, 1 i ¹/₈ cala szerokości i powyżej.	Stawka taryfy pośredniej mniej zniżka 50%

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją i dołączonemi do niej listami towarowemi A i B uzna lismy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświad czamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 9 marca 1936 r.

(—) *I. Mościcki*

(L. S.)

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 sierpnia 1936 r. Nr. 61, poz. 446).

687.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 sierpnia 1936 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji handlowej między Polską a Kanadą podpisanej w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu art. 20 konwencji handlowej między Polską a Kanadą, podpisanej w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r., nastąpiła w Warszawie dnia 31 lipca 1936 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 sierpnia 1936 r. Nr. 61, poz. 447).

688.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 lipca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Uwaga 2 do grupy II taryfy celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873), otrzymuje brzmienie następujące:

„2. Drewno olszowe, wymienione w poz. 15, wywożone w okresie do dnia 15 października 1936 r. włącznie — za pozwoleniem Ministra Skarbu . . . . 0,80".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 sierpnia 1936 r. Nr. 60, poz. 442).

689.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 lipca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handl[u] oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uzupe[ł]nienia rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 [r.] o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządz[e]nia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 paździe[r]nika 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 8[4], poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Wykaz Nr. 1, dołączony do rozporządz[e]nia Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1936 r. [w] porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu ora[z] Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnyc[h] i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 26[…]) i uzupełniony rozporządzeniem z dnia 17 czerwc[a] 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 346), uzupełnia [się] dodaniem dalszych wyszczególnionych niżej p[o]zycyj:

Pozycje i punkty . c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
745	Wyroby z gumy miękkiej t. zw. „Dunlopillo"	20
955 p. 3	Niewyrabiane w kraju łączniki do rur t. zw. „Tool Joints" do wierceń ziemnych	30
964 p. 1b i p. 2	Niewyrabiane w kraju żerdzie stalowe, pompowe dla kopalń nafty	20
1006	Niewyrabiane w kraju narzędzia i przybory wiertnicze udarowe i obrotowe do wierceń ziemnych	20
1084 p.3	Niewyrabiane w kraju pędnie do urządzeń wiertniczych systemu „Rotary", nawet w stanie podzielonym	20
grup 63, 66, 67, 69, 71 i 73	Niewyrabiane w kraju półfabrykaty, gotowe części i maszyny — do budowy (wmontowania) drezyn motorowych	35

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-ie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 sierpnia 936 r. Nr. 60, poz. 443).

690.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

z dnia 27 lipca 1936 r.

ydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o na-eżnościach funkcjonarjuszów Kontroli Państwowej razie pełnienia czynności służbowych poza zwy-łem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 i 23 rozporządzenia Pre-ydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co na-tępuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie peł-ienia czynności służbowych poza zwykłem miej-cem służbowem oraz w razie przeniesienia na in-e miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), brzmieniu rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 3 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272) i z dnia lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 393), mają powiednie zastosowanie do funkcjonarjuszów Kon-oli Państwowej, wymienionych w § 1 rozporządze-ia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 9 stycz-ia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 27), ze zmianami, awartemi w §§ 2 i 3 rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Diety wynoszą dziennie dla funkcjonarjuszów Kontroli Państwowej, pobierających uposażenie:

według grupy	III	35 zł,
„ „	IV	25 „
„ „	V	17 „
„ „	VI	16 „
„ „	VII	13 „
„ „	VIII	11 „
„ „	IX	9 „
„ „	X	8 „
„ „	XI	5 „
„ „	XII	5 „

§ 3. Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów, przyczem:

a) prawo przejazdu I klasą przysługuje urzędnikom Kontroli Państwowej, pobierającym uposażenie według grup III—V i naczelnikom wydziałów bez względu na grupę uposażenia oraz osobom towarzyszącym przy przejazdach służbowych Prezesa Najwyższej Izby Kontroli;

b) prawo przejazdu II klasą przysługuje urzędnikom, nieobjętym przepisem litery a);

c) prawo przejazdu III klasą przysługuje funkcjonarjuszom niższym Kontroli Państwowej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 21 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 689).

Prezes Najwyższej Izby Kontroli: *Krzemieński*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 sierpnia 1936 r. 60, poz. 444).

691.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 3, 5, 8, 10 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203).

(2) Paragrafy powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

(3) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o izbach skarbowych, odnosi się to również do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, a ilekroć jest mowa o dyrektorze izby skarbowej — do Naczelnika tego Wydziału.

§ 2. (1) Za „posiadłość gruntową", w rozumieniu rozporządzenia niniejszego, uważa się ogólny obszar gruntów, należący do jednego posiadacza, położony w tej samej miejscowości.

(2) Za „posiadacza", w rozumieniu rozporządzenia niniejszego, uważa się:

1) osobę, która posiada formalny tytuł własności, lub też nie posiadając formalnego tytułu, korzysta z gruntu w charakterze właściciela. W przypadkach, gdy w odniesieniu do tej samej posiadłości gruntowej istnieje równocześnie osoba posiadająca formalny tytuł własności i osoba korzystająca z gruntu w charakterze właściciela, oraz w innych wątpliwych przypadkach — za posiadacza uważa się tę osobę, która faktycznie korzysta z gruntu w charakterze właściciela,
2) podatkową jednostkę zbiorową na obszarze województw środkowych i wschodnich. W imieniu tej jednostki występuje sołtys oraz dwóch członków, wybranych przez radę gromadzką (zebranie gromadzkie).

(3) Za „miejscowość", w rozumieniu rozporządzenia niniejszego, uważa się gromadę, gminę wiejską, jeżeli składa się ona z jednej tylko miejscowości, oraz miasto.

§ 3. (1) Za „podatkową jednostkę zbiorową" na obszarze województw środkowych i wschodnich, w rozumieniu rozporządzenia niniejszego, uważa się ogólny obszar gruntów, położonych w jednej miejscowości, od których należny państwowy podatek gruntowy wymierzany jest obecnie nie dla oddzielnych właścicieli, lecz dla ogółu lub części właścicieli gruntów tej miejscowości, rozkładu zaś sumy należnego podatku pomiędzy tych właścicieli dokonywa zebranie gromadzkie lub zebranie właścicieli gruntów. Nie uważa się jednak za podatkową jednostkę zbiorową gruntów, wchodzących w skład tych obecnych podatkowych jednostek zbiorowych, co do których przeprowadzone zostało scalenie na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) lub poprzednio obowiązujących przepisów, albo — które zostały włączone do granic administracyjnych miast.

(2) Posiadacze gospodarstw, wchodzących w skład podatkowych jednostek zbiorowych, mogą złożyć do powiatowej komisji klasyfikacyjnej wniosek na piśmie o traktowanie ich gruntów, jako odrębnej posiadłości gruntowej, pod warunkiem dołączenia do tego wniosku planów pomiarowych swych gruntów, sporządzonych przez mierniczego przysięgłego w sposób umożliwiający wkreślenie posiadłości na planie miejscowości (§ 31). Przepis powyższy stosuje się również do posiadaczy części gospodarstw, wykazanych jako całość na planach klasyfikacyjnych, sporządzonych w związku z przebudową ustroju rolnego; w tych przypadkach zamiast planu pomiarowego wydzielonej części może być dołączony do wniosku odrys lub wyciąg z odrysu planu klasyfikacyjnego, sporządzonego w związku z przebudową ustroju rolnego, z wkreśleniem na nim granicy wydzielonej części.

§ 4. (1) Za „większą własność gruntową", w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się:

1) w województwach zachodnich, południowych i środkowych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 50 ha,
2) w województwach pozostałych, gospodarstwa o łącznym obszarze ponad 100 ha, bez względu na kategorje gruntów, wchodzących w skład tych gospodarstw.

(2) Za „mniejszą własność gruntową" uważa się gospodarstwa pozostałe.

Władze klasyfikacyjne i ich właściwość.

§ 5. Władzami klasyfikacyjnemi są:

1) powiatowe komisje klasyfikacyjne,
2) wojewódzkie komisje klasyfikacyjne,
3) Główna Komisja Klasyfikacyjna.

Powiatowe komisje klasyfikacyjne.

§ 6. Powiatowe komisje klasyfikacyjne dokonywają klasyfikacji gruntów, z wyjątkiem gruntów, stanowiących własność Państwa.

§ 7. (1) Na obszar każdego powiatu, łącznie z objętemi jego granicami powiatami miejskiemi, tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną. Dla obszaru m. st. Warszawy tworzy się jedną powiatową komisję klasyfikacyjną.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna czynna jest przy urzędzie skarbowym. Jeżeli na obszarze działania powiatowej komisji klasyfikacyjnej, znajduje się kilka urzędów skarbowych, urząd, przy którym komisja jest czynna, wyznacza dyrektor izby skarbowej.

§ 8. (1) Przewodniczącym powiatowej komisji klasyfikacyjnej jest naczelnik tego urzędu skarbowego, przy którym komisja jest czynna.

(2) Przy powiatowej komisji klasyfikacyjnej czynnych jest po jednym lub więcej klasyfikatorze i mierniczym, powołanych przez dyrektora izby skarbowej.

§ 9. (1) Jeżeli na obszarze powiatowej komisji klasyfikacyjnej znajdują się miasta wydzielone, przewidziany w art. 7 skład komisji ulega na podstawie art. 10 zmianom następującym:

1) oprócz dwóch członków i zastępców, powołanych z listy, przedstawionej przez radę powiatową, powołuje urząd skarbowy jeszcze po dwóch członków i zastępców z listy, przedstawionej przez radę miejską każdego miasta wydzielonego;
2) członkowie ci i zastępcy powinni pochodzić z grona miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego;
3) w posiedzeniach komisji biorą oni udział tylko wówczas, gdy przedmiotem obrad są sprawy, dotyczące gruntów odnośnego miasta. W tych przypadkach nie biorą udziału w posiedzeniach komisji członkowie i zastępcy, powołani z listy rady powiatowej;
4) przepis ust. (1) art. 7, stanowiący, że jeden

członek i zastępca powinni być przedstawicielami większej, a jeden członek i zastępca — mniejszej własności gruntowej, nie stosuje się do członków i zastępców, powoływanych z list rad miejskich miast wydzielonych.

(2) W skład powiatowej komisji klasyfikacyjnej na obszar m. st. Warszawy wchodzą jako przedstawiciele miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego dwaj członkowie i ich zastępcy, powołani przez urząd skarbowy z listy, przedstawionej przez organ stanowiący gminy m. st. Warszawy. Przepisy pkt. 2) i 4) ust. (1) mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Na obszarze województwa śląskiego kandydatów na członków i zastępców powiatowych komisyj klasyfikacyjnych — z pośród płatników państwowego podatku gruntowego, przedstawia rada wojewódzka.

§ 11. (1) W celu utworzenia powiatowej komisji klasyfikacyjnej urząd skarbowy zwraca się pisemnie:

1) do właściwej izby rolniczej — o wyznaczenie dwóch delegatów na członków komisji i dwóch na zastępców członków,
2) do związku samorządu terytorjalnego — o przedstawienie listy kandydatów na członków komisji i zastępców członków, z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. Przedstawiona lista powinna zawierać co najmniej po czterech kandydatów na członków i ich zastępców, przyczem połowa powinna być przedstawicielami większej, połowa zaś mniejszej własności gruntowej.

(2) O powołaniu na członków komisji lub ich zastępców zawiadamia naczelnik urzędu skarbowego osoby powołane oraz właściwy związek samorządu terytorjalnego.

§ 12. (1) Członkami i zastępcami członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, o ile chodzi o osoby delegowane przez samorząd gospodarczy lub powołane z list przedstawionych przez związki samorządu terytorjalnego, mogą być tylko obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli 30 rok życia, korzystają w pełni z praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa skarbowe, zagrożone karą pozbawienia wolności.

(2) Członkowie i zastępcy członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, delegowani przez izby rolnicze oraz powołani z listy przedstawionej przez związki samorządu terytorjalnego, powinni posiadać wykształcenie rolnicze lub długoletnią praktykę rolniczą oraz w miarę możności doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(3) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, naczelnik urzędu skarbowego zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 13. (1) Mandat członka (zastępcy członka) powiatowej komisji klasyfikacyjnej, delegowanego przez izbę rolniczą oraz powołanego z listy związku samorządu terytorjalnego, gaśnie:

1) w razie nieprzybycia bez należytego usprawiedliwienia na trzy kolejne posiedzenia komisji,
2) w razie utraty warunków piastowania mandatu, określonych w ust. (1) § 12,
3) w odniesieniu zaś do członków powołanych z listy związku samorządu terytorjalnego, ponadto, gdy członek (zastępca członka) przestał być płatnikiem państwowego podatku gruntowego w okręgu komisji,
4) w razie zmiany w obszarze gospodarstwa posiadanego przez członka (§ 4), wskutek której członek traci charakter przedstawiciela większej lub mniejszej własności gruntowej.

(2) O wygaśnięciu mandatu członka lub zastępcy członka powiatowej komisji klasyfikacyjnej orzeka postanowieniem przewodniczący komisji.

(3) Od postanowienia przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(4) W razie niewłaściwego spełniania przez członka (zastępcę członka) komisji z ramienia samorządu gospodarczego lub terytorjalnego swych obowiązków, Minister Skarbu na wniosek przewodniczącego powiatowej komisji klasyfikacyjnej, poparty uchwałą wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, może pozbawić go mandatu.

§ 14. (1) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka) powiatowej komisji klasyfikacyjnej, powołanego z listy przedstawionej przez związek samorządu terytorjalnego, powołuje się nowego członka (zastępcę członka) w trybie przewidzianym w paragrafach poprzednich, przyczem nowa lista kandydatów powinna obejmować na miejsce każdego ustępującego członka (zastępcy członka) co najmniej podwójną ilość kandydatów.

(2) W razie wygaśnięcia (utraty) mandatu członka (zastępcy członka), delegowanego przez izbę rolniczą, ta ostatnia powinna delegować innego członka (zastępcę członka), przyczem przepisy paragrafów poprzednich mają odpowiednie zastosowanie.

§ 15. Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, nie będący urzędnikami państwowymi, składają przy obejmowaniu swych obowiązków przyrzeczenie, że obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia.

§ 16. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej kieruje pracami komisji, jest odpowiedzialny za terminowe i należyte wykonanie zadania komisji, zwołuje jej posiedzenia, ustala porządek obrad, kieruje obradami, zbiera materjały potrzebne do prac komisji, wykonywa jej uchwały oraz występuje w jej imieniu nazewnątrz.

§ 17. (1) Członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej powinni być zawiadomieni o terminie posiedzenia komisji co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem. Niemożność przybycia powinni członkowie bezzwłocznie usprawiedliwić. O ile pozostało dość czasu, przewodniczący zaprasza w tym przypadku na posiedzenie zastępcę.

(2) Powiatowa komisja klasyfikacyjna zdolna jest do powzięcia uchwał, jeżeli na jej posiedzeniu obecnych jest, oprócz przewodniczącego, co najmniej dwóch członków (zastępców członków), z których przynajmniej jeden z grona przedstawicieli bądź to samorządu gospodarczego bądź też terytorjalnego.

(3) Uchwały powiatowej komisji klasyfikacyjnej zapadają większością głosów obecnych członków (zastępców członków). Przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

(4) Członek, który przy głosowaniu nie zgodził się z większością, może żądać umieszczenia w protokóle jego odrębnego zdania.

§ 18. Przewodniczący i członkowie powiatowej komisji klasyfikacyjnej oraz ich zastępcy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniach podczas obrad i uchwał, dotyczących klasyfikacji gruntów, należących do nich samych, do ich małżonków, krewnych i powinowatych w linji wstępnej i zstępnej albo w bocznej do drugiego stopnia, do osób, do których pozostają w stosunku opieki, kurateli lub przysposobienia, do ich pracodawców lub pracowników, albo też osób, których są prawnymi zastępcami lub pełnomocnikami.

§ 19. Z obrad i uchwał powiatowej komisji klasyfikacyjnej spisuje się protokóły, które podpisuje przewodniczący i protokólant.

Wojewódzkie komisje klasyfikacyjne.

§ 20. Wojewódzkie komisje klasyfikacyjne:

1) załatwiają zażalenia na postanowienia (§ 43 i 54) oraz odwołania (§ 49 ust. (1)) i sprzeciwy (§ 49 ust. (2)) od orzeczeń powiatowych komisyj klasyfikacyjnych,

2) dokonywują klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa, w porozumieniu z właściwą władzą,

3) opracowują projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3,

4) sprawują nadzór nad powiatowemi komisjami klasyfikacyjnemi, wydają im odpowiednie pouczenia i zarządzenia w celu zachowania jednolitości w postępowaniu i klasyfikowaniu.

§ 21. (1) Na obszar każdego województwa tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, z siedzibą przy izbie skarbowej.

(2) Na obszar województwa warszawskiego oraz m. st. Warszawy tworzy się jedną wojewódzką komisję klasyfikacyjną, czynną przy Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie.

§ 22. Przewidziany w art. 7 skład wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, ulega na podstawie art. 10 na obszarze województw południowych i zachodnich tej zmianie, że w miejsce kierownika oddziału podatków realnych izby skarbowej wchodzi kierownik oddziału (referatu) katastralnego.

§ 23. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jest dyrektor izby skarbowej, przy której komisja jest czynna.

§ 24. W celu utworzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dyrektor izby skarbowej zwraca się pisemnie do izby rolniczej o wyznaczenie po czterech delegatów na członków i zastępców członków.

§ 25. (1) Członkowie i zastępcy członków wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, delegowani przez izby rolnicze, powinni posiadać wyższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami większej własności gruntowej, średnie lub niższe wykształcenie rolnicze — o ile są przedstawicielami mniejszej własności gruntowej, albo też — jedni i drudzy — wieloletnią praktykę rolniczą oraz, w miarę możności, doświadczenie w dziedzinie klasyfikacji gruntów.

(2) W razie delegowania przez izbę rolniczą osób, nieposiadających przewidzianych w ust. (1) kwalifikacyj, dyrektor izby skarbowej zwraca się do izby rolniczej z żądaniem delegowania innych osób na członków i zastępców członków.

§ 26. (1) Do ważności uchwał wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej czterech członków, z których przynajmniej jeden powinien być delegatem izby rolniczej.

(2) Pozatem do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1), 2) i 4) ust. (1) oraz ust. (2), (3) i (4) § 13, ust. (2) § 14, § 15 i 16, ust. (1), (3) i (4) § 17 oraz § 18 i 19, z tem zastrzeżeniem, że, o ile chodzi o przepis ust. (3) § 13, od postanowienia przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej służy zażalenie do Ministra Skarbu, a o ile chodzi o przepis ust. (4) § 13, wniosek przewodniczącego wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej powinien być poparty uchwałą Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

Główna Komisja Klasyfikacyjna.

§ 27. Główna Komisja Klasyfikacyjna:

1) rozpatruje i opinjuje projekty instrukcyj regjonalnych, przewidzianych w ust. (4) art. 3, opracowane przez wojewódzkie komisje klasyfikacyjne;

2) przedstawia Ministrowi Skarbu wnioski co do podziału Państwa na okręgi rolnicze i leśne, oraz co do ustalenia stosunku współczynników pomiędzy temi okręgami oraz pomiędzy poszczególnemi kategorjami gruntów i klasami gruntów każdej kategorji;

3) opinjuje na żądanie Ministra Skarbu wszelkie projekty rozporządzeń i ogólnych zarządzeń dotyczące klasyfikacji gruntów;

4) w przypadkach, przewidzianych w art. 6, wydaje opinje, czy decyzje i orzeczenia powiatowych i wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych nie zostały powzięte z naruszeniem materjalnych przepisów o klasyfikacji gruntów;

5) sprawuje nadzór nad powiatowemi i wojewódzkiemi komisjami klasyfikacyjnemi, wydaje odpowiednie pouczenia i zarządzenia w celu zachowania jednolitości w postępowaniu i klasyfikowaniu.

§ 28. (1) Do ważności uchwał Głównej Komisji Klasyfikacyjnej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, co najmniej sześciu członków.

(2) Pozatem do Głównej Komisji Klasyfikacyjnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (1) § 12, pkt. 1) i 2) ust. (1) oraz ust. (2) § 13, § 15 i 16, ust. (1) § 17 oraz § 18 i 19.

Zaliczanie gruntów do poszczególnych kategoryj i klas.

§ 29. (1) Grunty o zmiennem użytkowaniu (łąka - rola, łąka - pastwisko i t. p.) traktuje się pod względem kategorji zależnie od ich naturalnych właściwości lub od przeważającego w ostatnich 5 latach użytkowania.

(2) W przypadkach wątpliwych, o kategorji gruntów decyduje przeważający rodzaj użytkowania. W szczególności łąki i pastwiska zadrzewione oraz parki traktuje się jako łąki, lub też jako pastwiska, albo też jako grunty pod lasami.

(3) Za meljoracje, mające wpływ na zaliczenie gruntów do innej kategorji lub do wyższej klasy, uważa się tylko meljoracje trwałe, racjonalnie przeprowadzone. Jeżeli grunty tak zmeljorowane wymagają stałych nakładów na utrzymanie meljoracji i nakłady te są w dostatecznej mierze czynione — zalicza się je o jedną klasę niżej.

(4) Za nakłady i zabiegi, powodujące przychodowość nietrwale wyższą od przeciętnej, uważa się nawożenie, marglowanie, wapnowanie, zagospodarowanie łąk i t. p.

(5) W przypadkach, gdy tabela załączona do art. 3 uzależnia zaliczenie gruntu do stosownej klasy od otrzymywanego plonu, należy brać pod uwagę plon przeciętny, osiągany w normalnych latach i w wyniku normalnej uprawy, chyba że tabela uwzględnia plony wyjątkowe.

(6) a) Powierzchnię gruntów pod wodami zamkniętemi ustala się na podstawie operatu technicznego, stanowiącego część składową księgi wodnej w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) wraz z ewentualnemi późniejszemi zmianami. Dla gruntów pod wodami zamkniętemi, nieposiadających operatu technicznego, powierzchnię właściwą ustala się według stanu faktycznego.

b) Przy klasyfikacji gruntów pod wodami zamkniętemi bierze się za podstawę jakość gleby i ich podglebia. Jeżeli z powodów technicznych klasyfikacja dna jest niemożliwa, klasyfikację należy przeprowadzić na podstawie bezpośrednio przylegających gruntów.

c) Na posiadaczu gruntów, ubiegającym się o obniżenie klasy gruntów pod wodami, ciąży dowód co do warunków uzasadniających obniżenie klasyfikacji. Również powinien on udowodnić jakość gleby i podglebia w razie kwestjonowania klasyfikacji, przeprowadzonej na podstawie przepisów lit. b).

d) Właściwą powierzchnię gruntów pod wodami otwartemi, ustala się według stanu faktycznego, przy normalnym poziomie wód.

e) Grunty, związane z użytkowaniem gruntów pod wodami, nie podlegające zaliczeniu do tej kategorji (wierzchowiny porosłe szuwarami lub trawami, groble i brzegi wód, bagna i t. p.) zalicza się do kategorji i klasy gruntów — zależnie od ich użytkowania (np. do odpowiedniej klasy łąk, pastwisk lub nieużytków).

(7) Drogi prywatne, oddane na stałe do użytku publicznego traktuje się jako nieużytki, a nie oddane do użytku publicznego, zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W przypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

(8) Grunty pod torami kolei prywatnych użytku publicznego traktuje się jako nieużytki, a grunty pod torami kolei prywatnych użytku prywatnego zalicza się do tej samej kategorji i klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające. W przypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja i klasa tych gruntów.

§ 30. (1) Grunty o obszarze do ¼ ha, przylegające do gruntów innej kategorji należących do tego samego posiadacza, lub otoczone takiemiż gruntami, można zaliczyć do tej samej kategorji, do której należą grunty przylegające lub otaczające o obszarze co najmniej czterokrotnie większym. W przypadkach wątpliwych decyduje przeważająca kategorja gruntów przylegających lub otaczających.

(2) Grunty o obszarze do 1 ha, przylegające do należących do tego samego posiadacza gruntów tej samej kategorji lecz innej klasy, lub otoczone takiemiż gruntami, mogą być zaliczone do tej samej klasy, do której zaliczone zostały grunty przylegające lub otaczające o obszarze co najmniej czterokrotnie większym.

Pomiary gruntów.

§ 31. Wyniki klasyfikacji gruntów powinny być uwidocznione na planach istniejących, lub na planach sporządzonych na podstawie nowego pomiaru. Granice błędów w obliczaniu powierzchni nie powinny przekraczać w stosunku do ogólnych obszarów posiadłości gruntowych, jak również kategoryj i klas gruntów, 5% obliczonej powierzchni dla obszarów poniżej 3 ha, 4% dla obszarów od 3 — 10 ha, oraz 2% dla obszarów pozostałych.

Postępowanie klasyfikacyjne. Czynności przygotowawcze.

§ 32. (1) Zarządy gmin wiejskich i miejskich na obszarze województw środkowych i wschodnich oraz zarząd m. st. Warszawy, obowiązane są sporządzić i przesłać powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wykazy (Wzór Nr. 1), obejmujące wszystkie posiadłości gruntowe, położone w każdej miejscowości.

(2) Na obszarze pozostałych województw zarządy gmin wiejskich i miejskich sporządzają i przesyłają powiatowym komisjom klasyfikacyjnym wy-

kazy (Wzory Nr. 1 oraz 1-a) tylko na żądanie przewodniczącego komisji.

(3) Wykazy, o których mowa w ust. (1) i (2), powinny być sporządzone i przesłane powiatowym komisjom klasyfikacyjnym w terminie dni 30, licząc od dnia otrzymania druków tych wykazów.

§ 33. Przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządza:

1) zebranie wszelkich istniejących materjałów pomiarowych i innych, zawierających dane co do obszaru poszczególnych posiadłości gruntowych, sposobu użytkowania i jakości gruntów, wykorzystując w tym celu przepisy ust. (1) art. 9;
2) sprawdzenie przez mierniczego na gruncie zgodności zebranych materjałów pomiarowych ze stanem faktycznym;
3) dokonanie nowych pomiarów i uzupełnienie lub sporządzenie planów dla tych miejscowości, dla których materjałów pomiarowych albo wogóle brak, albo też istnieją, lecz nie nadają się dla celów klasyfikacji lub wymagają uzupełnienia.

§ 34. W miejscowościach, dla których plany istnieją, mierniczy, po stwierdzeniu w terenie zgodności planów z gruntem, uzgodni obszary gruntów, zawarte w wykazach (§ 32), z obszarami wykazanemi na planach.

§ 35. (1) W przypadkach, przewidzianych w pkt. 3) § 33, mierniczy przeprowadza pomiary, sporządza nowe plany lub uzupełnia istniejące i ustala obszary gruntów zgodnie z wynikami dokonanych pomiarów. Obszary gruntów, otrzymane z nowego pomiaru, mierniczy uzgadnia z obszarami podanemi w wykazach (§ 32).

(2) Plany, o których mowa w ust. (1), mają charakter dokumentu publicznego wyłącznie w odniesieniu do spraw związanych z klasyfikacją gruntów dla podatku gruntowego, co w tytule planu powinno być zaznaczone.

§ 36. (1) Po sprawdzeniu przez mierniczego istniejących materjałów pomiarowych i sporządzeniu nowych, przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej deleguje do każdej miejscowości klasyfikatora, którego zadaniem jest określić do jakich kategoryj i klas należy zaliczyć grunty tej miejscowości, przy zastosowaniu przepisów art. 3, tabeli klas gruntów, stanowiącej załącznik do tegoż artykułu oraz przepisów § 29 i 30.

(2) Dla celów określonych w ust. (1) obowiązuje stan faktyczny w dniu dokonywania czynności przez klasyfikatora.

§ 37. Dla ustalenia kategorji i klas gruntów, klasyfikator bada grunty, w razie potrzeby przesłuchuje ich posiadaczy oraz osoby znające miejscowe stosunki i przeprowadza te wszystkie dochodzenia, które dla celów klasyfikacji okażą się konieczne.

§ 38. W odniesieniu do gruntów, położonych na obszarze województw, w których prowadzi się kataster gruntowy, oraz w odniesieniu do gruntów, których klasyfikacja dokonana została w swoim czasie, bądź to w związku z przebudową ustroju rolnego, bądź też w związku z udzieleniem pożyczki przez instytucje kredytu długoterminowego, klasyfikator może, po dokonaniu czynności przewidzianych w § 37, przyjąć pomocniczo przy ustalaniu klas dane zawarte w operatach katastralnych, bądź też w operatach sporządzonych przy przebudowie ustroju rolnego lub też przy udzieleniu pożyczki.

§ 39. (1) Klasyfikator i mierniczy dokonywują swych czynności w obecności sołtysa lub podsołtysa oraz dwóch przedstawicieli gromady wyznaczonych przez radę gromadzką lub zebranie gromadzkie. W miejscowościach, które są gminami wiejskiemi, oraz w miastach klasyfikator i mierniczy dokonywują swych czynności w obecności dwóch przedstawicieli gminy, wyznaczonych przez zarząd gminy.

(2) Nieobecność przedstawicieli, wymienionych w ust. (1), pomimo ich wezwania, nie wpływa na ważność dokonywanych czynności przez klasyfikatora i mierniczego.

§ 40. (1) Posiadacze gruntów mogą być obecni przy czynnościach klasyfikatora i mierniczego jak również zgłaszać im bezpośrednio, ustnie i pisemnie, swe uwagi, składać wyjaśnienia, stawiać wnioski oraz składać dowody. Ustne uwagi, wyjaśnienia i t. p. powinny być zaznaczone w protokóle (§ 41) i przez składającego podpisane, a ofiarowane dowody powinny być doń dołączone.

(2) Przeciwko ustaleniom klasyfikatora posiadacz gruntu może wnieść zastrzeżenie do powiatowej komisji klasyfikacyjnej, w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po spisaniu protokółu. Jeśli posiadacz gruntów wniesie zastrzeżenie po wyznaczonym terminie, powiatowa komisja klasyfikacyjna może darować przekroczenie terminu, według swego uznania.

(3) Niezależnie od prawa wniesienia zastrzeżenia, posiadacz gruntów może zgłosić do protokółu lub też w odrębnem piśmie wniesionem w terminie wyżej wspomnianym, życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed powiatową komisją klasyfikacyjną.

§ 41. (1) Z czynności klasyfikatora powinien być sporządzony dla obszaru każdej miejscowości lub jej części, operat klasyfikacyjny, który składa się z protokółu oraz planu klasyfikacyjnego.

(2) Protokół powinien zawierać w szczególności charakterystykę gruntów, uzasadniającą zaliczenie ich do poszczególnych kategoryj i klas oraz — przy gruntach meljorowanych — szczegółową wzmiankę, czy meljoracje są trwałe, racjonalnie przeprowadzone (ust. (3) § 29), czy wymagają stałych nakładów celem utrzymania ich w należytym stanie i czy nakłady te są czynione w dostatecznej mierze. Protokół powinien być przez klasyfikatora odczytany osobom wymienionym w ust. (1) § 39 oraz obecnym przy tem posiadaczom gruntów, przyczem klasyfikator powinien im wyjaśnić, do jakich kategoryj i klas projektuje się zaliczenie ich gruntów i na czem się to zaliczenie opiera, zaznajomić ich z planem klasyfikacyjnym, oraz pouczyć o służącem im prawie zgłoszenia zastrzeżeń (§ 40) przeciwko usta-

eniom klasyfikatora. Protokół powinien być podpi-
ɪany przez klasyfikatora oraz osoby, wymienione
w ust. (1) § 39.

(3) Plan klasyfikacyjny stanowi plan sprawdzo-
ıy lub nowosporządzony zgodnie z przepisami § 34
35, na którym powinny być wyznaczone granice
osiadłości gruntowych i granice poszczególnych ka-
egoryj i klas gruntów. Plan klasyfikacyjny powi-
ien być podpisany przez klasyfikatora, mierniczego
raz osoby, wymienione w ust. (1) § 39, o ile brały
ne udział przy klasyfikacji gruntów.

Czynności klasyfikacyjne.

§ 42. Przewodniczący powiatowej komisji kla-
yfikacyjnej poddaje operat klasyfikacyjny oraz
vniesione zastrzeżenia (§ 40) pod obrady komisji.

§ 43. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna
ada otrzymany operat klasyfikacyjny i zastrze-
enia (ust. (2) § 40) oraz wszelkie inne dołączone
naterjały — a w razie uznania, że zebrany materjał
ymaga uzupełnienia — zarządza przeprowadzenie
odatkowych dochodzeń, zjeżdża na grunt, przesłu-
huje posiadaczy gruntów, świadków oraz osoby zna-
ce miejscowe stosunki, — wogóle przeprowadza
szelkie badania, które dla dokonania klasyfikacji
każą się konieczne. Posiadacze gruntów, którzy
yrazili życzenie złożenia ustnych wyjaśnień (ust. (3)
40) powinni być w każdym razie wezwani celem
rzesłuchania przez powiatową komisję klasyfikacyj-
ą przed wydaniem przez nią orzeczenia o klasyfi-
acji gruntów (§ 45).

(2) Jeżeli konieczny jest zjazd na grunt, komi-
a deleguje ze swego grona jednego lub więcej
łonków.

(3) Koszty wynagrodzenia świadków i biegłych,
adanych na wniosek posiadacza zarówno w postę-
owaniu klasyfikacyjnem, jak i odwoławczem, pono-
posiadacz. Przepisy ordynacji podatkowej (Dz. U.
P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) i wydanych na jej
odstawie rozporządzeń mają w tym względzie od-
owiednie zastosowanie. Biegłych wyznacza prze-
odniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej
urzędu, lub powołuje w tym charakterze osoby
oszone przez posiadacza, lecz w tym przypadku
iko z grona klasyfikatorów, profesorów specjali-
ów lub z listy biegłych, ustalonej przez właściwą
ojewódzką komisję klasyfikacyjną w porozumieniu
właściwą izbą rolniczą.

§ 44. Posiadacze, którzy wyrazili życzenie
ożenia ustnych wyjaśnień, powinni być zawiado-
eni o terminie rozpatrywania sprawy klasyfikacji
leżących do nich gruntów, co najmniej na 7 dni
zed posiedzeniem powiatowej komisji klasyfikacyj-
j. Nieprzybycie ich na posiedzenie komisji nie
strzymuje dokonania klasyfikacji.

§ 45. Po przeprowadzeniu czynności przewi-
ianych w paragrafach poprzednich, powiatowa ko-
isja klasyfikacyjna dokonywa klasyfikacji gruntów
żdej miejscowości lub jej części (ust. (1) § 41), za-
zając te grunty do właściwych kategoryj i klas oraz
ustalając granice tych kategoryj i klas, poczem wy-
daje orzeczenie o klasyfikacji gruntów tej miejsco-
wości lub jej części.

§ 46. (1) Orzeczenie o klasyfikacji gruntów
składa się z orzeczenia pisemnego oraz planu klasy-
fikacyjnego, zatwierdzonego przez powiatową komi-
sję klasyfikacyjną.

Orzeczenie pisemne zawiera:
1) nazwę komisji, która je wydała,
2) nazwę miejscowości, której ono dotyczy,
3) treść uchwały powiatowej komisji klasyfi-
kacyjnej,
4) datę wydania orzeczenia,
5) pouczenie o środkach prawnych,
6) podpisy przewodniczącego oraz członków
komisji, którzy brali udział w wydaniu
orzeczenia.

(2) Postanowienia powzięte w sprawach, prze-
widzianych w §§ 43, 54 i 56, podpisuje przewodni-
czący oraz członkowie komisji, którzy brali udział
w wydaniu postanowienia.

§ 47. (1) Odpis orzeczenia o klasyfikacji grun-
tów (odpis orzeczenia pisemnego oraz odrys lub
szkic planu klasyfikacyjnego) przesyła przewodni-
czący powiatowej komisji klasyfikacyjnej zarządowi
gminnemu lub miejskiemu.

(2) Otrzymany odpis orzeczenia o klasyfikacji
gruntów zarząd gminy wiejskiej przesyła sołtysowi
celem niezwłocznego ogłoszenia w sposób stosowany
w danej miejscowości. W ogłoszeniu sołtys powinien
równocześnie wezwać wszystkich posiadaczy grun-
tów do zaznajomienia się z treścią orzeczenia, z za-
znaczeniem, że termin zaznajomienia się upływa z
dniem 14-ym, licząc od dnia ogłoszenia, i że po upły-
wie tego terminu rozpoczyna się bieg 30-dniowego
terminu do wniesienia odwołania. W miejscowościach
będących gminami wiejskiemi i w miastach ogłasza
o otrzymaniu orzeczenia, w tenże sam sposób, za-
rząd gminy.

§ 48. O zamierzonym zjeździe na grunt powia-
towej komisji klasyfikacyjnej, delegowanych przez
nią członków, klasyfikatora oraz mierniczego, za-
rząd gminny lub miejski powinien być zawiadomiony
co najmniej na 10 dni przed zjazdem. Zarząd gminy
winien o tem bezzwłocznie zawiadomić sołtysa, któ-
ry zkolei zawiadamia zainteresowanych posiadaczy.
Zarząd gminy wiejskiej, składającej się z jednej tylko
miejscowości oraz zarząd miejski zawiadamiają zain-
teresowanych posiadaczy bezpośrednio.

Postępowanie odwoławcze.

§ 49. (1) Od orzeczenia o klasyfikacji gruntów
posiadacz gruntów może wnieść odwołanie do woje-
wódzkiej komisji klasyfikacyjnej, w terminie dni 30,
licząc od dnia następnego po upływie terminu, o któ-
rym mowa w ust. (2) § 47.

(2) Przewodniczący powiatowej komisji klasy-
fikacyjnej może wnieść od orzeczenia o klasyfikacji
gruntów sprzeciw do wojewódzkiej komisji klasyfi-
kacyjnej. Sprzeciw ten powinien być wniesiony do

protokółu posiedzenia komisji, na którem rozpatrywana była sprawa. Odpis sprzeciwu wraz z orzeczeniem o klasyfikacji gruntów przesyła się w trybie przewidzianym (ust. (2) § 47) celem ogłoszenia. Zainteresowani posiadacze gruntów w terminie ustalonym dla wniesienia odwołań mogą w sprawie złożonego sprzeciwu przewodniczącego wnieść swoje uwagi do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

(3) Wniesienie odwołania lub sprzeciwu wstrzymuje uprawomocnienie się wydanego orzeczenia co do wszystkich gruntów, objętych orzeczeniem.

§ 50. Odwołania oraz odpowiedzi na sprzeciwy składa się na piśmie, za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej, która orzeczenie wydała.

§ 51. (1) Przed upływem terminu do wniesienia odwołania, powiatowa komisja klasyfikacyjna obowiązana jest udzielać posiadaczom gruntów ustnych informacyj o podstawach dokonanej klasyfikacji gruntów oraz zezwalać na wgląd do planu klasyfikacyjnego.

(2) Na pisemną prośbę posiadacza gruntu, przewodniczący powiatowej komisji klasyfikacyjnej udziela mu na piśmie, w terminie dni 7 od dnia wniesienia prośby, uzasadnienia dokonanej klasyfikacji.

(3) Wniesienie prośby o wydanie uzasadnienia klasyfikacji zawiesza bieg terminu odwoławczego do dnia, w którym uzasadnienie zostanie doręczone.

§ 52. Odwołanie powinno zawierać:
1) imię, nazwisko i adres odwołującego się,
2) określenie gruntów, od klasyfikacji których wnosi się odwołanie,
3) konkretne zarzuty, wskazujące pod jakim względem odwołujący się uważa orzeczenie za nieprawidłowe,
4) uzasadnienie zarzutów i wskazanie środków dowodowych,
5) wskazanie pod jakim względem odwołujący się żąda zmiany orzeczenia,
6) podpis odwołującego się.

§ 53. Odwołujący się może w odwołaniu wyrazić życzenie złożenia ustnych wyjaśnień przed wojewódzką komisją klasyfikacyjną. W tym przypadku odwołujący się powinien być zawiadomiony o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 54. (1) Odwołanie, wniesione po terminie, powiatowa komisja klasyfikacyjna pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tem postanowieniu odwołującego się.

(2) Przeciwko temu postanowieniu służy zażalenie do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej jedynie w razie sporu co do tego, czy odwołanie wniesiono w terminie. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem powiatowej komisji klasyfikacyjnej w terminie dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu postanowienia.

(3) Jeżeli posiadacz gruntów wniesie odwołanie lub zażalenie po terminie i uzasadni w niem spóźnienie terminu, wojewódzka komisja klasyfikacyjna może w przypadkch zasługujących na uwzględnienie darować przekroczenie terminu, według swego uznania.

§ 55. Powiatowa komisja klasyfikacyjna bada konkretne zarzuty odwołania, ocenia przedstawione dowody, przeprowadza w razie potrzeby uzupełniające badania na gruncie, usuwa istotne wadliwości postępowania i — o ile nie ma zastosowania przepis § 56 — przesyła odwołanie ze swoim wnioskiem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, dołączając dotyczące akta klasyfikacyjne.

§ 56. (1) Powiatowa komisja klasyfikacyjna ma prawo rozstrzygać odwołania własną władzą, jeżeli uzna, że podlegają one całkowitemu lub częściowemu uwzględnieniu.

(2) Jeżeli w odniesieniu do tych samych gruntów został wniesiony przez przewodniczącego komisji w myśl ust. (2) § 49 sprzeciw, wówczas przepis ust. (1) nie ma zastosowania.

(3) W przypadku częściowego tylko uwzględnienia odwołania przez powiatową komisję klasyfikacyjną, odwołujący się może w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po otrzymaniu zawiadomienia o orzeczeniu powiatowej komisji klasyfikacyjnej, zażądać pisemnie, przedstawienia odwołania wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej do rozstrzygnięcia.

(4) Przeciwko całkowitemu lub częściowemu uwzględnieniu odwołania przez powiatową komisję klasyfikacyjną przewodniczący tejże komisji może wnieść sprzeciw do wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej. Sprzeciw ten powinien być wniesiony do protokółu posiedzenia komisji, na którem było rozpatrywane odwołanie.

§ 57. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna korzysta przy rozpatrywaniu odwołań z tych samych praw, jakie służą powiatowej komisji klasyfikacyjnej.

§ 58. Jeżeli wojewódzka komisja klasyfikacyjna, rozpatrując odwołanie, stwierdzi wadliwość postępowania klasyfikacyjnego, zwraca odwołanie powiatowej komisji klasyfikacyjnej, celem usunięcia braków postępowania klasyfikacyjnego.

§ 59. Przy rozstrzyganiu odwołań i sprzeciwów (§ 49) wojewódzka komisja klasyfikacyjna nie jest związana ani orzeczeniem o klasyfikacji gruntów, ani wnioskiem powiatowej komisji klasyfikacyjnej i bądź odrzuca odwołanie lub sprzeciw, bądź też zmienia zaczepione orzeczenie w odniesieniu do gruntów odwołującego się, lub zwraca sprawę powiatowej komisji klasyfikacyjnej celem ponownego przeprowadzenia klasyfikacji gruntów bądź części, bądź całości gromady.

§ 60. Orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, nieuwzględniające odwołania lub sprzeciwu częściowo, lub całkowicie, powinno być należycie uzasadnione, zarówno pod względem faktycznym jak i prawnym.

Zwolnienie od opłat stemplowych.

§ 61. Zwalnia się od opłat stemplowych:

1) wszelkie pisma wnoszone do komisyj klasyfikacyjnych, a pozostające w związku z postępowaniem klasyfikacyjnem i odwoławczem z wyjątkiem pism, o których mowa w ust. (2) § 51,
2) pisma, o których mowa w § 64.

Świadczenia osobiste.

§ 62. (1) Posiadacze gruntów obowiązani są do bezpłatnego dostarczenia na termin wyznaczony:

1) furmanek potrzebnych do przyjazdu i odjazdu członków komisji, klasyfikatora, mierniczego i innych pracowników oraz do objazdu przez nich terenu przy czynnościach przygotowawczych i klasyfikacyjnych,
2) lokalu do urzędowania oraz mieszkania dla osób, wymienionych w pkt. 1),
3) robotników oraz potrzebnych narzędzi (łopaty, tyczki i t. p.),
4) materjałów, potrzebnych przy przeprowadzaniu pomiarów i badaniu gruntów (kołki i t. p.) w ilości oznaczonej w zawiadomieniu.

(2) Jeżeli przedmiotem pomiarów lub badania gruntów jest obszar podatkowej jednostki zbiorowej, lub obszar obejmujący więcej posiadłości gruntowych, podział świadczeń, określonych w ust. (1), pomiędzy poszczególnych właścicieli lub posiadaczy gruntów ustala sołtys (przełożony gminy).

§ 63. (1) Jeżeli posiadacz gruntów nie uczyni zadość, w całości lub w części, obowiązkowi świadczeń osobistych, o których mowa w § 62, świadczenia te wykonane będą na koszt posiadacza przez inne osoby, wynajęte do tego celu bezpośrednio przez osoby, o których mowa w pkt. 1) ust. (1) § 62. Związane z tem wydatki pokrywają te osoby, bezzwłocznie po przedstawieniu im przez osoby wynajęte pokwitowań na należne za wykonane świadczenia sumy. Urząd skarbowy po otrzymaniu tych pokwitowań, wzywa posiadacza gruntu do zapłacenia wyłożonej sumy, wyznaczając mu w tym celu termin 14-dniowy.

(2) Sumy, o których mowa w ust. (1), podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) wraz z późniejszemi zmianami. Tytuł wykonawczy stanowi decyzja urzędu skarbowego, wydana na podstawie otrzymanych pokwitowań i odpowiadająca co do treści wymogom § 14 wspomnianego rozporządzenia.

§ 64. W przypadkach przewidzianych w ust. (1) § 63, posiadacz gruntu może wnieść odwołanie do izby skarbowej w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego, po otrzymaniu wezwania, o którem mowa w ust. (1) § 63. Decyzja izby skarbowej jest ostateczna.

Opłata za odpisy i odrysy z dokumentów.

§ 65. Za odrysy i odpisy, sporządzane z dokumentów przez komisje klasyfikacyjne na żądanie stron, pobiera się opłaty według następującej taryfy:

a) za odrysy z planów na kalce płóciennej lub papierze rysunkowym na terenach województw środkowych i wschodnich — według taksy ustalonej rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 6 czerwca 1935 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za scalenie gruntów i znoszenie służebności oraz za odrysy dowodów pomiarowych (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 290), a na terenach województw południowych i zachodnich — według taksy ustalonej rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 8 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 92) i z dnia 8 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 91) oraz rozporządzeniami Wojewody Śląskiego: z dnia 27 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województwa śląskiego (Dz. Ustaw Śląskich Nr. 2, poz. 4) i z dnia 1 maja 1935 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 27 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województwa śląskiego (Dz. Ustaw Śląskich Nr. 11, poz. 18);

b) za światłokopje z planów:
dla obszarów do 50 ha . . . . . 5 zł,
„ „ od 50 ha do 100 ha . . . 7 zł,
„ „ ponad 100 ha po 7 groszy od każdego hektara obszaru objętego rysunkiem oraz po 2 grosze od 1 dcm² zużytego na ten cel papieru;

c) za fotokopje z planów lub fotoplanów — po 25 groszy od 1 dcm² zużytego na ten cel papieru oraz po 7 groszy od każdego hektara obszaru, objętego rysunkiem;

d) za wykresy granic lub ciągów poligonowych — ryczałt 3 zł oraz po 10 groszy od 1 dcm² zużytego na ten cel papieru;

e) za odpisy dokumentów — po 1 zł 50 gr od każdej stronicy odpisu.

Przepisy końcowe.

§ 66. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1936 r. Nr. 62, poz. 453).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia
20 czerwca 1936 r. (poz. 691).

Wzór Nr. 1.

(*Str. 1*).

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Województwo ....

WYKAZ POSIADŁOŚCI GRUNTOWYCH

położonych w miejscowości..

.... dnia .... 193 ..... r.

....
(podpis przełożonego gminy)

(Str. 2).

Nr. porządkowy	Imię i nazwisko	Obszar posiadanych gruntów	UWAGI

(Str. 1).

Wzór Nr. 22.

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Województwo ....

WYKAZ POSIADŁOŚCI GRUNTOWEJ.

Nazwisko i imię posiadacza ....

Miejsce zamieszkania ....

.... dnia .... 193..... r.

....

(podpis przełożonego gminy)

(Str. 2).

Nr. porządkowy	Położenie (nazwa pola, niwy, łanu)	Grunty orne			Łąki			Pastwiska			Grunty pod wodami			Grunty pod lasami			Nieużytki			Ogólna powierzchnia		
		ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2	ha	ar	m^2

692.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 czerwca 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 7 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) z uwzględnieniem przepisów:

1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863),

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r., zawierającego przepisy wprowadzające prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 804),

3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806),

4) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173),

5) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294),

6) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846),

7) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976),

8) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 42, poz. 285),

9) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404),

10) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13),

11) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544),

12) ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6),

13) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9),

14) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13),

15) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14),

16) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15),

17) ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88).

Podany w załączniku tekst ustawy nie obejmuje art. 3 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544), który stanowi, iż Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzeń do połowy dodatków komunalnych do podatku gruntowego, przypadających związkom samorządowym na podstawie art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), i do zmiany podziału tych dodatków pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych na obszarze wszystkich lub niektórych województw.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. (poz. 692).

USTAWA

z dnia 11 sierpnia 1923 r.

o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Część pierwsza.

PODATKI.

A. PRZEPIS OGÓLNY.

Art. 1.

Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, a to zarówno z punktu widzenia legalności, jak i celowości tych uchwał; natomiast uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze tylko w przypadkach, przewidzianych w art. 11 i 15 niniejszej ustawy oraz w ustępie drugim art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505).

B. POSZCZEGÓLNE PODATKI.

1) Podatki od gruntów i budynków na obszarze gmin wiejskich.

Art. 2.

1) Od gruntów i budynków, położonych na obszarze gmin wiejskich, mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i budynków.

2) Wyjątek zachodzi co do gruntów w b. dzielnicy rosyjskiej, należących do Państwa. Grunty te mogą być obciążone tylko samoistnym podatkiem w wysokości kwot, któremi podobne grunty w sąsiedztwie są obciążone dodatkami do podatków państwowych. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi bliżej zasady wymiaru i poboru tego podatku.

Art. 3.

1) Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków, położonych na obszarze gmin wiejskich podatkami komunalnemi (art. 2), korzystać mogą: gminy wiejskie do wysokości 40%, a powiatowe związki samorządowe do wysokości 50%.

2) Gminy wiejskie w b. dzielnicy rosyjskiej są obowiązane z wpływów z powyższego podatku odstąpić gromadom wiejskim 5% pobranej kwoty, a to na pokrycie wydatków tychże gromad. Podatki pobierane dotychczas w postaci składek na pokrycie wydatków gromad wiejskich w b. dzielnicy rosyjskiej przewidziane w art. 271 Organizacji Zarządu gubernij Królestwa Polskiego (Zb. Pr. ces. ros. Tom. II, wydanie z 1913 r.) uchyla się.

3) Gminy wiejskie mogą przekroczyć normy 40% tylko za zgodą wydziału powiatowego. W braku zgody rozstrzyga władza nadzorcza, wskazana w art. 36 i 37. Władza ta decyduje także w razie zarzutu wydziału powiatowego przeciwko uchwalonej przez gminę wiejską normie 40% i niższej; zarzut może być wniesiony w ciągu dni 14 po otrzymaniu wiadomości urzędowej o uchwale gminnej.

2) Podatek od gruntów na obszarze miast.

Art. 4.

1) Podatek komunalny od gruntów, położonych na obszarze miast, może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego, albo w postaci samoistnego podatku.

2) Podatkowi komunalnemu od gruntów podlegają także grunty, wolne od państwowego podatku gruntowego. Podatek komunalny od tych gruntów może być pobierany tylko w postaci podatku samoistnego.

3) Grunty, położone na obszarze gmin wiejskich, przyłączonych w całości lub części po 1 stycznia 1919 r. do miast, nie podlegają samoistnemu podatkowi gruntowemu przez przeciąg 10 lat, następujących po roku, w którym nastąpiło przyłączenie.

4) W uchwale związku samorządowego, dotyczącej pobierania samoistnego podatku, mogą być przyjęte, jako podstawy wymiaru podatku w obu wypadkach, przewidzianych w poprzednich ustępach: przychód, czynsz najmu, względnie dzierżawy, wartość czynszowa (wartość użytkowa), wartość gruntów według samodzielnej klasyfikacji gminnej, albo też połączenie kilku z tych podstaw.

5) Place budowlane oraz grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych, mogą być opodatkowane na rzecz miast jedynie w formie dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości; dodatek ten nie może przekraczać 100% podatku państwowego.

6) Grunty państwowe w miastach w b. dzielnicy rosyjskiej nie mogą być obciążone samoistnym podatkiem gruntowym powyżej normy, wskazanej w art. 2 ustęp 2.

7) Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów na obszarze miast podatkami komunalnemi miasta nie wydzielone mogą korzystać do wysokości 70%, a powiatowe związki samorządowe do wysokości 20%, miasta wydzielone do wysokości 90%.

3) Podatek od kopalń.

Art. 5.

1) Na rzecz związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie węgla, soli lub ropy naftowej, z wyjątkiem kopalń i żup solnych, będących w zarządzie państwowym, a podlegających monopolowi państwowemu, może być ustanowiony samoistny podatek od kopalń.

2) Podatek wymierzony będzie od ilości wydobytego minerału i nie może przenosić 1% ceny, względnie wartości sprzedażnej. Podatek może być różniczkowany według gatunków minerału (węgiel kamienny i brunatny, ropa borysławsko-tustanowicka i ropa specjalna, sól kamienna i warzonka).

3) Jako cenę, względnie wartość sprzedażną soli należy w rozumieniu niniejszej ustawy uważać cenę, za którą kopalnia odstępuje sól zarządowi monopolowemu.

4) Obowiązane do zapłaty tego podatku są kopalnie minerałów, wymienionych w ustępie 1. Uprawnione do wymiaru i poboru są gminy i powiatowe związki samorządowe, na których obszarze znajdują się kopalnie, budowle pomocnicze i inne przynależności.

5) Jeżeli w myśl ustępu poprzedniego jest kilka związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, wtedy co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych winno nastąpić porozumienie między współuprawnionemi związkami samorządowemi. O ileby porozumienie nie było osiągnięte, sprawę rozstrzyga władza nadzorcza, wskazana w art. 36 p. b) (art. 37). Uchwały, powzięte na podstawie wyniku porozumienia, względnie rozstrzygnięcia władzy nadzorczej, podlegają zatwierdzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

6) Wpływy z podatku winny być użyte wyłącznie na cele inwestycyjne w miejscowościach, w których położone są kopalnie, budowle pomocnicze i inne przynależności kopalni.

4) Podatek od budynków na obszarze miast.

Art. 6.

1) Podatek komunalny od budynków, położonych na obszarze miast, mogą pobierać tylko miasta z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego w myśl art. 22.

2) Miasta w b. dzielnicach: rosyjskiej i austrjackiej mogą zamiast państwowego podatku od nieruchomości, przekazanego im ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6), pobierać samoistny podatek od budynków.

3) Przepis art. 4 ustęp 4 stosuje się odpowiednio do podstaw wymiaru samoistnego podatku od budynków. Budynki, nie podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości w myśl art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14), winny być zwolnione od samoistnego podatku.

4) Po upływie terminu, na który państwowy podatek od nieruchomości został miastom przekazany, miasta — także w b. dzielnicy pruskiej — będą miały prawo pobierać podatek od budynków w postaci dodatku do państwowego podatku od nieruchomości, albo w postaci samoistnego podatku, który się wymierza według przepisu, zawartego w ustępie poprzednim.

5) Budynki mieszkalne i gospodarcze, położone na obszarze gmin wiejskich, przyłączonych w całości lub w części po 1 stycznia 1919 r. do miast, mogą być obciążone podatkiem komunalnym od budynków, czy to w postaci podatku samoistnego, czy też dodatku do państwowego podatku od nieruchomości (od budynków) tylko do tej wysokości, do której mogłyby być obciążone, gdyby przyłączenie nie nastąpiło. Przepis ten obowiązuje lat pięć po roku, w którym przyłączenie nastąpiło.

6) Przepisy ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) pozostają w mocy.

5) Podatek od lokali.

Art. 7.

1) Uchylony.
2) Uchylony.
3) Uchylony.

4) Oprócz podatków od lokali miasta i gminy wiejskie mogą pobierać:

a) podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób, zamieszkujących lokal, uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego);
b) podatek za zajmowanie lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych (podatek hotelowy).

5) Podatek hotelowy obciąża osoby, korzystające z lokali lub ich części. Do ściągania podatku tego obowiązany jest właściciel przedsiębiorstwa hotelowego, który odpowiada za wpływ podatku.

6) Podatek od przemysłu i handlu.

Art. 8.

1) Podatek komunalny od przemysłu i handlu może być pobierany tylko w postaci udziału we wpływach z państwowego podatku przemysłowego, pobieranego w formie podatku od obrotu, oraz dodatku do tego podatku, pobieranego w formie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Wysokość udziału oraz dodatku określa ustawa o państwowym podatku przemysłowym.

2) Wpływy z udziału i dodatku (ustęp 1), z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego (art. 22), przypadają:

a) miastom — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze miast,

b) powiatowym związkom samorządowym — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze gmin wiejskich. Powiatowe związki samorządowe obowiązane są jednak tym gminom wiejskim, na których obszarze wymienione wyżej przedsiębiorstwa i zajęcia są wykonywane, wypłacić połowę sumy, otrzymanej tytułem udziału i dodatku w podatku od tych przedsiębiorstw i zajęć, w ciągu dni 14 po otrzymaniu udziału i dodatku.

3) Wpływy z udziału komunalnego w scalonym podatku przemysłowym będą dzielone — po potrąceniu 4% na rzecz związków komunalnych na obszarze województwa śląskiego — pomiędzy związki samorządowe tak, jak są dzielone wpływy z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji (art. 10), — z tą jednakże różnicą, że przypadające na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego 35% wpływów z tego źródła przeznaczone będą wyłącznie na powiększenie funduszu zapomogowego i rozdzielane będą przedewszystkiem pomiędzy miasta, które wskutek scalenia podatku przemysłowego poniosą uszczerbek w swoich dochodach.

4) Dodatki komunalne do scalonego podatku przemysłowego, należne związkom samorządowym z lat ubiegłych do dnia 31 grudnia 1934 r., przekazane zostaną w całości komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu z przeznaczeniem na zapomogi dla miast, przedewszystkiem tych, które doznają uszczerbku w swych dochodach wskutek zniesienia komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi i wodnemi.

7) Podatek dochodowy.

Art. 9.

1) W b. dzielnicach rosyjskiej i austrjackiej otrzymują miasta udział 15%, a m. st. Warszawa 20% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w tychże miastach, powiatowe zaś związki samorządowe udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w gminach wiejskich.

2) W b. dzielnicy pruskiej otrzymują miasta udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w miastach, a powiatowe związki samorządowe udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w gminach wiejskich.

3) Postanowienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6), dotyczące dodatków do państwowego podatku dochodowego na rzecz związków samorządowych w b. dzielnicy pruskiej pozostają bez zmiany.

8) Podatek od spożycia, zużycia względnie produkcji.

Art. 10.

1) Do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji z wyjątkiem podatku od węgla, olejów mineralnych i cukru oraz podatku wymienionego w art. 11 i łącznie z temi podatkami, pobierany będzie dodatek na rzecz związków samorządowych.

2) Dodatek ten wynosi 30% podatku od napojów winnych w rozumieniu ustępu 2 art. 1 ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763) oraz od piwa, a 15% państwowego podatku od innych przedmiotów; wysokość dodatków komunalnych do opłaty (udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu określają przepisy o monopolu spirytusowym.

3) Wpływy z powyższego dodatku — z wyjątkiem dodatków do opłaty (udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu — podlegają podziałowi pomiędzy komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, utworzony na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448), oraz miejskie i powiatowe związki samorządowe, a to w tym stosunku, że wymienionemu funduszowi przekazuje się 35%, miastom 25%, zaś powiatowym związkom samorządowym 40% ogólnej sumy wpływów z tego źródła. Podstawę rozdziału między miasta stanowi liczba mieszkańców w poszczególnych miastach, a pomiędzy powiatowe związki samorządowe — liczba mieszkańców w poszczególnych powiatach z wyłączeniem miast.

4) Z wpływów z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji, przekazanych na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego, 4/7 przeznacza się na pożyczki dla związków samorządowych, 3/7 zaś na zapomogi dla związków samorządowych.

5) Wpływy z dodatku do opłaty (z udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu przypadają:

a) w 1/5 części samorządowi wojewódzkiemu z uwzględnieniem samorządu wojewódzkiego śląskiego, przyczem podział pomiędzy poszczególne województwa odbywa się według liczby ich mieszkańców;

b) z pozostałych 4/5 części potrąca się 4% na rzecz związków komunalnych na obszarze województwa śląskiego, resztę zaś dzieli się między komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy oraz miasta i powiatowe związki samorządowe w sposób, określony w ustępie 3.

6) Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wpływy, określone pod lit. a) ustępu 5, przypadają:

a) w b. zaborze rosyjskim na rzecz Skarbu Państwa na pokrycie wydatków, które w myśl art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 829) obciążać mają samorząd wojewódzki;

b) w b. zaborze austrjackim na rzecz Skarbu Państwa na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych

ustawą z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61);

c) w województwach poznańskiem i pomorskiem na rzecz wojewódzkich związków komunalnych na rachunek dotacyj, przewidzianych w ustępie 2 art. 35 niniejszej ustawy.

7) Powiatowe związki samorządowe obowiązane są z sum, otrzymanych na podstawie niniejszego artykułu, wypłacić 1/4 część gminom wiejskim na swym obszarze. Sumy te rozdziela się między gminy wiejskie według stosunku liczby mieszkańców gmin wiejskich do liczby mieszkańców powiatu z wyłączeniem miast.

8) Liczbę mieszkańców określa się według ostatniego urzędowego spisu ludności w całej Rzeczypospolitej. Liczbę mieszkańców w uzdrowiskach, posiadających charakter użyteczności publicznej, ustala się w ten sposób, że do liczby mieszkańców uzdrowiska, objętych spisem urzędowym, dolicza się 1/3 część gości sezonowych według urzędowej statystyki komisji uzdrowiskowej za rok poprzedzający.

9) Zasady i sposób rozdziału pomiędzy związki samorządowe przypadającej na nie części ryczałtu podatkowego, który na podstawie przepisów o monopolu zapałczanym wpłaca do Skarbu Państwa dzierżawca monopolu zapałczanego, określa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

10) Przedmioty, podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia względnie produkcji, nie mogą być obciążone innemi podatkami komunalnemi.

Art. 11.

1) Miasta na swym obszarze, a powiatowe związki samorządowe na obszarze gmin wiejskich mogą pobierać dodatki do opłat od wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu drożdży oraz od sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych, pobieranych na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opadatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863), oraz do opłat od wyrobu i magazynowania napojów winnych, pobieranych na podstawie art. 16 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R P. Nr. 99, poz. 763).

2) Dodatki te nie mogą przenosić 100% opłat od wyrobu względnie 200% opłat od sprzedaży, wymienionych w poprzednim ustępie, i będą pobierane łącznie z opłatami państwowemi.

3) Uchwały w sprawie pobierania tych dodatków podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4) Powiatowe związki samorządowe są jednak obowiązane tym gminom wiejskim, na których obszarze wykonywane są przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępie 1, wypłacać połowę sumy, pobranej w odnośnych gminach tytułem dodatków gminnych do opłat państwowych, pobieranych na podstawie przepisów, wymienionych w ustępie 1, w ciągu dni 14 po otrzymaniu tych dodatków.

Art. 12.

Uchylony.

9) Opłata od pism, tyczących się przeniesienia własności rzeczy nieruchomych.

Art. 13.

1) Na rzecz związków samorządowych pobiera się dodatek w wysokości 50% do opłat stemplowych, należnych w myśl rozdziałów dziesiątego i jedenastego oraz art. 106, tudzież punktu a) art. 132 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — nie wyłączając opłaty stemplowej w wysokości 1%, przewidzianej w ustępie ostatnim art. 52 tejże ustawy. Dodatek ten pobiera się również w razie sporządzenia pisma, wymienionego w art. 52 lub 106 ustawy o opłatach stemplowych, a zwolnionego od opłaty stemplowej na mocy ustępu drugiego art. 10 lub na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 42, poz. 285); za podstawę obliczenia tego dodatku służy kwota, któraby się należała tytułem opłaty stemplowej w braku uwolnienia.

2) Dodatek komunalny przypada:

a) miastom, jeżeli rzecz nieruchoma położona jest na obszarze miast;

b) powiatowym związkom samorządowym, jeżeli rzecz nieruchoma jest położona na obszarze gmin wiejskich. Powiatowe związki samorządowe są obowiązane przekazać połowę otrzymanej sumy tym gminom wiejskim, na których obszarze rzecz nieruchoma jest położona.

10) Podatek od zaprotestowanych weksli.

Art. 14.

1) Od weksli, przedstawionych do protestu, pobierany będzie przez notarjuszów, względnie inne organa, uprawnione do sporządzania protestów, łącznie z opłatą państwową od protestu, podatek komunalny w wysokości 1/2% sumy wekslowej.

2) Podatek ten przypada tej gminie (wiejskiej lub miejskiej), w której obrębie przedstawiono weksel do protestu.

Art. 15.

1) Podatki komunalne od aktów notarjalnych, sporządzonych w przypadkach nie wymienionych w art. 13, 14 i 16, o ile pobierane są według stawek stałych — uchyla się.

2) Miasta na obszarze b. zaboru rosyjskiego mogą pobierać dodatek do procentowych opłat stemplowych, należnych od aktów notarjalnych, sporządzanych na obszarze danego miasta, z wyjątkiem opłat, wymienionych w art. 13, do maksymalnej wysokości 50% opłaty stemplowej. Uchwały organów stanowiących miast o pobieraniu tego dodatku podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą.

11) Podatek od spadków i darowizn.

Art. 16.

1) Do państwowego podatku od spadków i darowizn i łącznie z nim pobiera się dodatek komunalny w wysokości 10% podatku państwowego.

2) Wpływy z tego dodatku przekazują władze skarbowe komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu.

3) Sposób przekazywania tych wpływów określa rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

12) Podatek od plakatów i szyldów i podatek od anonsów.

Art. 17.

1) Miastom wolno pobierać podatek od napisów firmowych i ogłoszeń, bądź umieszczonych na budynkach, słupach, kioskach lub w podobnych miejscach, bądź rozlepianych, roznoszonych, wyświetlanych lub rozpowszechnianych w podobny sposób (podatek od plakatów i szyldów) oraz podatek od ogłoszeń, powielanych drukiem, mechanicznie lub w podobny sposób (podatek od anonsów).

2) Gminom wiejskim wolno pobierać podatek od plakatów i szyldów oraz podatek od anonsów na swoim obszarze.

3) Od podatku są zwolnione ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach, wychodzących nie rzadziej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacyj publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy.

4) Bliższy sposób pobierania podatku od plakatów i szyldów i podatku od anonsów określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w rozporządzeniu wykonawczem.

13) Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 18.

1) Miasta winny, gminy zaś wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2) Oprócz podatku od wstępu na wyścigi i podobne widowiska połączone z grą lub zakładami, wolno pobierać także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3) Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru tego podatku, jak również oznaczenie tych amatorskich zawodów sportowych, które mają być wolne od podatku, określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

14) Podatki od prawa polowania.

Art. 19.

1) Od wykonywania prawa polowania na mocy prawa własności gruntu, dzierżawy prawa polowania lub innego tytułu prawnego wolno gminom wiejskim i miastom pobierać podatek komunalny.

2) Najwyższe normy podatku określi dla poszczególnych stref Państwa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

3) Rozporządzenie wykonawcze może uzależnić wykonywanie prawa polowania od wykazania zapłaty podatku.

15) Inne podatki.

Art. 20.

1) Miastom na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać, oprócz podatków, wymienionych w niniejszej ustawie, samoistne podatki, obciążające inne źródła, niewymienione w niniejszej ustawie, z uwzględnieniem art. 21.

2) Władzą nadzorczą, właściwą do zatwierdzenia uchwał w sprawie pobierania tych podatków, jest Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3) Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Skarbu przelać swe prawo zatwierdzania komunalnych uchwał podatkowych, odpowiadających wzorowym statutom, na władze nadzorcze, wskazane w art. 36 i 37.

Art. 21.

1) Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2) Źródeł, które są obciążane podatkami, wymienionemi w tej ustawie, nie wolno ponownie obciążać samoistnemi podatkami z wyłączeniem podatków, przeznaczonych na ściśle określone inwestycyjne cele, pobieranych w wyjątkowych wypadkach przez oznaczony okres czasu, a nie przenoszących 50% podatków komunalnych, dopuszczonych niniej-

szą ustawą, czy to w postaci samoistnych podatków, czy też w postaci dodatków do podatków państwowych.

3) Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych.

C. UDZIAŁ SAMORZĄDU WOJEWÓDZKIEGO W ŹRÓDŁACH PODATKOWYCH ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH.

Art. 22.

1) Samorząd wojewódzki otrzymuje 10% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku od nieruchomości (art. 6) oraz 10% wpływów z udziału związków samorządowych w państwowym podatku przemysłowym i z dodatku do tego podatku (art. 8).

2) Ponadto samorządowi wojewódzkiemu przysługiwać będzie uprawnienie do korzystania z wpływów z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w tych granicach, w jakich określi to prawo Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544).

Art. 23.

Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego pobory, określone w art. 22, przypadają:

a) w b. dzielnicy rosyjskiej powiatowym związkom samorządowym i miastom wydzielonym z powiatowych związków samorządowych, na pokrycie wydatków, które w myśl art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 829) obciążać mają samorząd wojewódzki;

b) w b. dzielnicy austrjackiej na pokrycie wydatków połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych w ustawie z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61).

Art. 24.

1) Postanowienia, zawarte w art. 22, nie będą miały zastosowania w b. dzielnicy pruskiej aż do wprowadzenia tamże samorządu wojewódzkiego w życie. Aż do tego czasu pobory, określone w art. 22, przypadać będą miastom na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich.

2) Do pokrycia wojewódzkich podatków bezpośrednich są obowiązane miasta i powiatowe związki samorządowe.

3) Podstawę rozkładu podatków wojewódzkich na miasta i powiatowe związki samorządowe stanowią sumy katastralnego wymiaru państwowych podatków: gruntowego i budynkowego, służących za podstawę poboru dodatków komunalnych w miastach i powiatowych związkach samorządowych. Rozkład winien być dokonany według stanu państwowych podatków: gruntowego i budynkowego w dniu 1 lipca roku, poprzedzającego rok rachunkowy wojewódzkich związków komunalnych.

4) Wojewódzkie związki komunalne mogą uchwalić odmienną podstawę rozkładu podatków. Uchwała podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

5) Uchwała sejmiku wojewódzkiego w sprawie poboru podatków w sumie, przewyższającej 10.000 krotną sumę katastralnego wymiaru państwowych podatków: gruntowego i budynkowego, podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

6) W §§ 27, 28, 29 i 33 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zbiór Ust. pruskich str. 159) zastępuje się słowa „powiatowy" i „powiaty wiejskie i miejskie" przez słowa „miasta i powiatowe związki samorządowe".

Art. 25.

Uchylony.

D. PODZIAŁ WPŁYWÓW Z PODATKÓW MIĘDZY WSPÓŁUPRAWNIONE ZWIĄZKI SAMORZĄDOWE.

Art. 26.

1) O ile niniejsza ustawa nie wskazuje sposobu obliczenia udziałów kilku współuprawnionych związków samorządowych we wpływach z poszczególnych podatków, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda w rozporządzeniu wykonawczem szczegółowe przepisy o obliczaniu tych udziałów.

2) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda w rozporządzeniu wykonawczem także przepisy, zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu płatników na rzecz związków samorządowych.

Część druga.

OPŁATY I SPECJALNE DOPŁATY.

A. OPŁATY.

Art. 27.

1) Związki samorządowe winny pobierać opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, zaś mogą je pobierać za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych (opłaty administracyjne).

2) Uchwały w przedmiocie pobierania powyższych opłat nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3) Władza nadzorcza może jednak żądać w każdym czasie zmian lub zniesienia uchwał, dotyczących opłat w niniejszym artykule w ust. 1) wymienionych, gdyby się okazało, że opłaty te są niewspółmierne w stosunku do kosztów utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego, względnie tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty są pobierane.

Art. 28.

1) Przedsiębiorstwa komunalne mają być w ten sposób administrowane, ażeby dochody z nich uzyskane pokrywały co najmniej koszty eksploatacji łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego.

2) Uchwały w przedmiocie pobierania opłat za używanie przedsiębiorstw komunalnych, względnie cen za dostarczone przez nie przedmioty, nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3) Władza nadzorcza może jednak zażądać w każdym czasie zmiany opłat (cen), wymienionych w ust. 2) artykułu niniejszego.

Art. 29.

1) Związkom samorządowym wolno celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw pobierać zaliczki na opłaty (art. 27 i 28) od osób, korzystających z tychże zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2) Wysokość zaliczek może być różniczkowana według stopnia zamożności tych osób. W razie udowodnionego ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3) Uchwały w przedmiocie pobierania zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Art. 30.

1) Przepisy dotychczasowych ustaw o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany. Pobieranie opłat targowych od artykułów żywności, dostarczanych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

2) Nieaktualny.

3) Uchwały w sprawie ustanowienia i zmiany wysokości tych opłat podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

B. SPECJALNE DOPŁATY.

Art. 31.

1) Związki samorządowe winny pobierać na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, którym te urządzenia i zakłady względnie przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty winna być stopniowana w stosunku do wartości osiągniętych korzyści gospodarczych, względnie udogodnień.

2) Rozporządzenie wykonawcze określi sposób zawiadomienia płatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania przeciwko uchwale.

3) Odwołanie, wniesione w terminie, podlega rozstrzygnięciu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 i 37. Dopóki rozstrzygnięcie nie nastąpi, uchwała nie może być wykonana w stosunku do osoby, która wniosła odwołanie.

4) Związki samorządowe mogą na skutek osobnej uchwały nie pobierać specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego komunalnemi podatkami, opłatami lub innemi dochodami jest wskazane w interesie publicznym; uchwała taka podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej (art. 36 i 37).

Art. 32.

1) Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki komunalne oraz Tymczasowy Wydział Samorządowy w likwidacji pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści lub udogodnienia, a to stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast niewydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2) W razie sporu, wyłaniającego się o stosowanie postanowień niniejszego artykułu między związkami samorządowemi, rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków komunalnych — Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, poza tem zaś wojewoda przy współudziale wydziału wojewódzkiego z głosem stanowczym i przy zastosowaniu przepisu art. 51 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

3) Do specjalnych dopłat stosuje się odpowiednie postanowienia, zawarte w art. 31 ust. 1, 2 i w drugiem zdaniu ustępu 3.

Część trzecia.

INNE ŹRÓDŁA DOCHODOWE.

Art. 33.

1) Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągnięcia pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych, oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i pozbywania nieruchomości oraz objęcia poręki wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych (art. 36 i 37). W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub pozbywania nieruchomości przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych (art. 36 i 37) będą wydawane w porozumieniu z temi władzami (organami).

2) Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci nie powinno przekraczać takiej granicy, by raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda stosowne zarządzenia celem zmniejszenia zadłużenia w tych związkach samorządowych, w których granica zadłużenia została już przekroczona. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (pozabudżetowe) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym.

Art. 34.

Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim (w b. dzielnicy rosyjskiej także gromadom), których dochody, mimo wyzyskania wszystkich źródeł dochodowych, są tak szczupłe, że nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Art. 35.

1) Ustawy, przewidujące dla związków samorządowych dotacje ze Skarbu Państwa lub z funduszów innych związków samorządowych na określone cele komunalne, lub ustanawiające udział Skarbu Państwa lub innych związków samorządowych w pokrywaniu wydatków na takie cele, pozostają w mocy.

2) Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewódzkie związki komunalne w b. dzielnicy pruskiej otrzymują dla spełnienia zadań, przewidzianych w ustawie z dnia 30 kwietnia 1873 r. o dotacji związków prowincjonalnych (Zbiór Ustaw pruskich str. 187), w ustawie z dnia 8 lipca 1875 r. w przedmiocie wykonania §§ 5 i 6 powołanej ustawy (Zbiór Ustaw pruskich str. 497) i w ustawie z dnia 2 czerwca 1902 r. w sprawie przekazania związkom prowincjonalnym dalszych rat dotacyjnych (Zbiór Ustaw pruskich str. 167) zamiast kwot, określonych w tych ustawach, tytułem rocznej dotacji ze Skarbu Państwa ryczałtową sumę wynoszącą 600.000 zł dla związku poznańskiego, zaś 425.000 zł dla pomorskiego. Dotacja ta płatna jest w 12 równych ratach miesięcznych.

Część czwarta.

WŁADZE NADZORCZE I ICH POSTĘPOWANIE.

Art. 36.

Władzami nadzorczemi, właściwemi do działania w myśl niniejszej ustawy, o ile ona inaczej nie postanawia, są:

a) w stosunku do gmin wiejskich i miast, nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, wydziały powiatowe, poza wyjątkami, wynikającemi z art. 55 ust. (3) i art. 96 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

b) w stosunku do miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, z wyjątkiem m. st. Warszawy i m. Gdyni, oraz w stosunku do powiatowych związków samorządowych — wydziały wojewódzkie;

c) w stosunku do gminy m. st. Warszawy i gminy m. Gdyni oraz w stosunku do wojewódzkich związków komunalnych — Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 37.

1) Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego władzą nadzorczą, właściwą do działania w miejsce wydziału wojewódzkiego w myśl niniejszej ustawy, jest Minister Spraw Wewnętrznych, działający, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 3 ust. 3, w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Minister Spraw Wewnętrznych i Minister Skarbu mogą w obopólnem porozumieniu przekazać swoje uprawnienia w tym zakresie całkowicie lub częściowo podległym im bezpośrednio władzom państwowym.

Art. 38.

1) Przeciw orzeczeniu władzy nadzorczej służy, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia, związkom samorządowym, a w wypadkach, przewidzianych w art. 31, także osobom interesowanym prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia.

2) Władzą, powołaną do rozstrzygania tych odwołań i decydującą ostatecznie jest:

a) w stosunku do orzeczeń wydziału powiatowego — wydział wojewódzki, przyczem aż

do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego art. 37 ma odpowiednie zastosowanie;

b) w stosunku do orzeczeń wydziału wojewódzkiego — Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3) Poza tem mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Art. 39.

1) Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, winna być w ciągu dni piętnastu po jej powzięciu skierowana wraz z danemi, które wskaże rozporządzenie wykonawcze, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej. Jeżeli władza ta nie jest właściwa do zatwierdzenia uchwały, obowiązana jest w ciągu dalszych dni siedmiu uchwałę skierować do właściwej władzy nadzorczej, która w dniu otrzymania uchwały wyda poświadczenie odbioru.

2) Jeżeli uchwała jest należycie poparta danemi, wskazanemi w rozporządzeniu wykonawczem, władza nadzorcza wyda swą decyzję w przedmiocie zatwierdzenia w ciągu dalszych sześćdziesięciu dni; w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3) Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4) Za dzień zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

Art. 40.

Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub w zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Art. 41.

Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały, nie przedłożonej w terminie, oznaczonym w art. 39 ust. 1.

Art. 42.

O ile według innych ustaw uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, opłat i dopłat, względnie składek, oraz zaciągania pożyczek podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, władzami właściwemi do zatwierdzenia tych uchwał są władze nadzorcze, wskazane w art. 36 i 37, przyczem art. 38 — 41 mają odpowiednie zastosowanie.

Część piąta.

WYMIAR I POBÓR DANIN KOMUNALNYCH.

Art. 43.

1) Wymiar i pobór samoistnych danin komunalnych uskutecznia zarząd związku samorządowego lub organ przez ten zarząd upoważniony. Wymiar i pobór samoistnych danin komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 3% sum, pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

2) Wymiar, pobór i ściąganie dodatków komunalnych do podatków i opłat państwowych uskutecznia ten sam organ urzędowy, który jest powołany do wymiaru, poboru i ściągania tej daniny państwowej, z którą wiąże się dodatek.

3) Uchylony.

4) Notarjusze pobierają za czynności, wiążące się z wymiarem i poborem dodatków, wymienionych w art. 13 i 16, wynagrodzenia w wysokości 2% sum, wypłaconych związkom samorządowym tytułem tych dodatków. Przepisy niniejszego ustępu mają również zastosowanie do wymiaru i poboru podatków, wymienionych w art. 14 i 15.

Art. 44.

1) Celem uzyskania podstaw wymiaru samoistnych danin komunalnych zarząd związku samorządowego lub organ, przez ten zarząd upoważniony, mają prawo:

a) żądać od stron lub ich zastępców prawnych oraz od świadków i znawców odpowiedzi na określone pytania, w razie zaś wątpliwości co do udzielonych odpowiedzi, żądać od stron lub ich zastępców prawnych przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych oraz innych dowodów;

b) zwracać się do zarządów innych związków samorządowych, jako też do władz państwowych o podanie podstaw opodatkowania ujawnionych przy wymiarze podatków państwowych i komunalnych.

2) Władze i organa samorządowe, zarówno jak i znawcy, winni zachować w tajemnicy okoliczności i dane, które doszły do ich wiadomości przy wykonywaniu wspomnianych czynności.

Art. 45.

1) Aż do ustalenia wysokości dodatku komunalnego na rok bieżący pobiera się dodatek tymczasowo według normy, ustalonej na rok poprzedni.

2) Kwota pobranego tymczasowo dodatku komunalnego będzie zaliczona na jego należność, ostatecznie ustaloną.

Art. 46.

1) Uchwały w sprawie wprowadzenia lub zmiany samoistnych danin komunalnych, jak również uchwały w sprawie wysokości dodatków komunalnych do podatków państwowych, powinny być podejmowane najpóźniej do końca grudnia.

2) O wymiarze samoistnych danin komunalnych powinien być każdy płatnik powiadomiony indywidualnie, o ile ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadomienia.

3) O wysokości i terminach płatności (art. 54) wszystkich samoistnych danin komunalnych, wymierzonych w stosunku rocznym, powinien być płatnik powiadomiony równocześnie przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa wymiaru samoistnej daniny komunalnej powstanie dopiero w ciągu roku budżetowego.

Art. 47.

W razie poboru dodatku komunalnego do podatków (opłat) państwowych zarząd związku samorządowego winien normę dodatku podać do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób, w danej miejscowości przyjęty. Tak samo winny być ogłoszone uchwały w przedmiocie pobierania samoistnych podatków i opłat.

Art. 48.

1) Przeciwko wymiarowi samoistnych danin komunalnych służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w ciągu czternastu dni do władz nadzorczych za pośrednictwem władzy, która dokonała wymiaru.

2) Termin czternastodniowy biegnie od dnia następnego po zawiadomieniu płatnika o wymiarze podatku, względnie po wezwaniu go do uiszczenia danin innego rodzaju, o ile ustawy lub uchwały o poborze danin nie zawierają odmiennych postanowień.

3) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia daniny.

4) Władzami, powołanemi do rozstrzygania odwołań i decydującemi ostatecznie, są:

a) w stosunku do gmin wiejskich (w b. dzielnicy rosyjskiej także gromad) i miast nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — wydziały powiatowe;

b) w stosunku do miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych z wyjątkiem m. st. Warszawy, tudzież w stosunku do wydziałów powiatowych — wydziały wojewódzkie, a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego — Minister Spraw Wewnętrznych, który może przelać swe uprawnienia na bezpośrednio podległe mu władze;

c) w stosunku do m. st. Warszawy — Minister Spraw Wewnętrznych.

5) Poza tem mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Art. 49.

1) Odrębne odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków państwowych są dopuszczalne tylko w razie zaprzeczenia prawa związku samorządowego do pobierania dodatków wogóle lub według stopy, określonej w orzeczeniu wymiarowem. Do takich odwołań stosuje się odpowiednio postanowienia, zawarte w art. 48.

2) Poza wypadkiem, wspomnianym w ust. 1, odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków winny być wnoszone łącznie z reklamacjami, skargami lub odwołaniami przeciwko wymiarowi podatków państwowych.

Art. 50.

Przepisy o środkach prawnych, służących płatnikom w b. dzielnicy pruskiej przeciwko pociąganiu ich do opłacania danin komunalnych, pozostają bez zmiany.

Art. 51.

Podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty, lub zwrot podatku państwowego pociąga za sobą z mocy samego prawa odpowiednie podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty, lub zwrot dodatku komunalnego.

Art. 52.

1) Zwrot dodatków zarządza władza, która pobrała podatki (opłaty) państwowe.

2) O ile kwota dodatku komunalnego, ulegająca zwrotowi, nie będzie mogła być pokryta drogą potrącenia z wpływów, należnych związkowi samorządowemu, przy następnej wypłacie (art. 58), winien związek samorządowy dokonać zwrotu na wezwanie w ciągu dni czternastu.

Art. 53.

Art. 51 i 52 nie mają zastosowania w b. dzielnicy pruskiej, gdy dodatki komunalne do podatków państwowych pobierane są samodzielnie przez związ-

ki samorządowe. W tych wypadkach obowiązują dotychczasowe przepisy.

Art. 54.

1) Statuty samoistnych danin komunalnych winny ściśle oznaczać terminy płatności tych danin. W braku takiego oznaczenia zapłata winna nastąpić w terminie, ustalonym w orzeczeniu wymiarowem. Samoistne daniny komunalne z reguły mają być płacone w dwóch równych ratach półrocznych: w miesiącu kwietniu i listopadzie.

2) Dodatki komunalne do podatków państwowych winny być uiszczone równocześnie z podatkami (opłatami) państwowemi. Związki samorządowe w b. dzielnicy pruskiej mogą uchwalić odmienne terminy poboru dodatków, których wymiaru dokonywują samodzielnie.

Art. 55.

1) Nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne ściąga zarząd związku samorządowego w drodze egzekucji, do której stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji podatków i opłat państwowych.

2) Powiatowe związki samorządowe mogą ściągać podatki albo samodzielnie, albo przy pomocy zarządów miejskich i gminnych.

3) Na obszarze b. dzielnicy austriackiej nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne mogą być ściągane w drodze egzekucji sądowej.

4) Przepisy o ściąganiu danin w drodze egzekucji sądowej w b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej nie ulegają zmianie.

Art. 56.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych związki samorządowe mogą pobierać odsetki i odsetki ulgowe według przepisów, zawartych w ustawie z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88) oraz koszty egzekucyjne według przepisów, zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Art. 57.

Wpłaty na podatki (opłaty) państwowe, do których przypisane są dodatki komunalne, rozkłada się proporcjonalnie na podatki państwowe i dodatki wszystkich związków samorządowych z przynależnemi odsetkami i odsetkami ulgowemi.

Art. 58.

1) Sumy wpływów z dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych oraz z odsetek i odsetek ulgowych z każdego miesiąca będą wypłacone związkom samorządowym, uprawnionym do ich poboru, w najkrótszym czasie — najpóźniej do dni czternastu po upływie miesiąca.

2) W tych samych terminach wypłaca się związkom samorządowym przypadające im sumy z udziałów w państwowych podatkach: dochodowym i przemysłowym.

3) Dodatki do podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji (art. 10), będą przekazywane co miesiąc na rzecz związków samorządowych.

Art. 59.

1) Przepisy o poborze podatków (opłat) państwowych, w szczególności o obowiązku zapłaty, terminie płatności, sposobie przymusowego ściągania z majątku ruchomego i nieruchomego, prawie zastawu na nieruchomości, odpisaniu z powodu niemożności ściągnięcia, przedawnieniu wymiaru i prawa ściągania oraz o prawie pierwszeństwa zastawnego na nieruchomościach — stosuje się odpowiednio do poboru dodatków do tych podatków (opłat) na rzecz związków samorządowych.

2) Dodatek komunalny, przewidziany w art. 13, należy uiścić w ten sam sposób, w jaki ma być uiszczona opłata stemplowa; w razie jednak uiszczenia opłaty stemplowej w sposób, wymieniony w punkcie a) art. 23 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, dodatek komunalny ma być uiszczony gotówką w ciągu 3 tygodni od dnia sporządzenia pisma, podlegającego opłacie stemplowej, przyczem uiszczenie nastąpić powinno w kasie tego związku samorządowego, któremu należy się dodatek komunalny. Nieuiszczenie dodatku komunalnego w należnej sumie, we właściwym terminie i w prawidłowy sposób powoduje skutki takie same, jakie powodują uchybienia tego rodzaju w zakresie opłaty stemplowej.

3) Prawo do wymiaru samoistnej daniny komunalnej w przypadku karalnego uchylenia się płatnika od tej daniny przysługuje związkom samorządowym w ciągu lat pięciu, poczynając od roku, następującego po tym roku, w którym nastąpiło karalne uchylenie się od daniny. Obowiązek zapłaty takiej daniny przechodzi również na spadkobierców z tem, iż odpowiadają oni za daninę tylko do wysokości swej części spadkowej, a termin przedawnienia skraca się dla nich do jednego roku.

4) Prawo do wymiaru samoistnej daniny komunalnej w przypadku pominięcia płatnika — bez jego winy — przy wymiarze tej daniny przedawnia się w ciągu roku, następującego po tym roku, w którym wymiar miał być dokonany. Obowiązek zapłaty takiej daniny przechodzi również na spadkobierców, jednak tylko do wysokości ich części spadkowej.

5) Wymierzone już samoistne daniny komunalne, których zapłata zalega, przedawniają się po trzech latach, licząc od dnia, w którym przypadał

termin ich płatności. Obowiązek ich zapłaty przechodzi również na spadkobierców do wysokości ich części spadkowej. Przedawnienie przerywa się przez doręczenie zobowiązanemu wezwania do zapłaty, przez odroczenie zapłaty lub przez zarządzenie przymusowego ściągnięcia.

Art. 60.

1) Powiatowe związki samorządowe w b. dzielnicy pruskiej pobierają podatki bezpośrednio od indywidualnych płatników.

2) Postanowienia ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. ust. pruskich str. 152), dotyczące komunalnych podatków bezpośrednich, z wyjątkiem przepisów o środkach prawnych, stosuje się odpowiednio do bezpośrednich podatków powiatowych, ze zmianami, wprowadzonemi późniejszemi ustawami, jak również ustawą niniejszą.

3) Płatnikom przysługują środki prawne w myśl § 14 ust. 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 24 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pruskich str. 159).

Art. 61.

1) Na poczet wojewódzkich podatków bezpośrednich w b. dzielnicy pruskiej (art. 24) miasta i powiatowe związki samorządowe są obowiązane wpłacać do kasy wojewódzkiego związku komunalnego co miesiąc zaliczkę, równającą się 1/10 części wpływów, uzyskanych ze wszystkich podatków miejskich i powiatowych w ubiegłym miesiącu kalendarzowym. Zaliczki winny być uiszczone w ciągu czternastu dni po upływie każdego miesiąca kalendarzowego. W przeciwnym razie wojewódzki związek komunalny będzie mógł sam zastosować względem opieszałych miast i powiatowych związków samorządowych środki przymusowe ściągnięcia należności.

2) Celem wykonania nadzoru nad miastami i powiatowemi związkami samorządowemi co do ścisłego spełnienia obowiązku, nałożonego na nie w niniejszym artykule, wojewódzki związek komunalny może wysyłać swych delegatów, którym służy prawo badania ksiąg podatkowych oraz dotyczących pism i akt miast i powiatowych związków samorządowych.

3) Wojewódzki związek komunalny może ustanowić zaliczkę w odmiennej wysokości. Uchwała podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4) Kwoty wpłaconych zaliczek będą potrącone z należności wojewódzkich dodatków do podatków bezpośrednich.

Część szósta.

KARY.

Art. 62.

1) Kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku płacenia danin komunalnych składa wobec właściwej władzy samorządowej nieprawdziwe lub niezupełne zeznania, albo w tym samym zamiarze odmawia odpowiedzi na określone pytania, albo usuwa przedmioty, podlegające daninom komunalnym, albo przedmiotów takich nie zgłasza do opodatkowania — podlega karze pieniężnej do wysokości 20-krotnej sumy daniny, utraconej lub na utratę narażonej.

2) Kara nie uwalnia płatnika od obowiązku zapłacenia daniny.

3) Współwinny podlega karze narówni ze sprawcą.

Art. 63.

Kto wezwany w charakterze świadka albo znawcy, w zamiarze uwolnienia innej osoby od obowiązku płacenia danin komunalnych, wobec właściwej władzy samorządowej odmawia złożenia zeznania, lub składa fałszywe zeznanie — podlega karze pieniężnej do wysokości 1.037 zł 70 gr.

Art. 64.

Kto, jako członek zarządu samorządowego, urzędnik lub funkcjonarjusz samorządowy, bez upoważnienia właściwej władzy ujawnia osobom niepowołanym okoliczności i dane, które doszły do jego wiadomości przy wykonywaniu czynności, wymienionych w art. 44, podlega karze aresztu, a w b. dzielnicy pruskiej — karze aresztu lub więzienia, na czas do trzech miesięcy i karze pieniężnej w wysokości do 1.037 zł 70 gr lub jednej z tych kar.

Art. 65.

1) Kary pieniężne za czyny, wymienione w art. 62 i 63, wymierza zarząd związku samorządowego.

2) Do żądania strony rozpatrzenia sprawy w drodze sądowej ma zastosowanie art. 640 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r., zawierającego kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 725).

3) Kary pieniężne, nałożone na mocy art. 62 i 63, podlegają egzekucji narówni z daninami komunalnemi i wpływają do kasy związku samorządowego, uprawnionego do poboru daniny.

4) Do orzeczenia w sprawach o czyny, wymienione w art. 64, są wyłącznie właściwe sądy grodzkie.

Art. 66.

Karę pieniężną, wymierzoną na mocy art. 62, 63 lub 64, w razie niemożności ściągnięcia zamienia sąd grodzki na karę pozbawienia wolności na czas do 3 miesięcy.

Art. 67.

1) W uchwałach związków samorządowych mogą być przewidziane kary porządkowe do wysokości 345 zł 90 gr za wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze danin komunalnych oraz statutom i uchwałom podatkowym, opartym na tych przepisach.

2) Uchwały takie (ustęp 1) podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

3) Kary wymierza zarząd związku samorządowego.

4) Do kar, nałożonych na podstawie niniejszego artykułu, mają zastosowanie przepisy, zawarte w ust. 2 i 3 art. 65.

Część siódma.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 68.

1) Nieaktualny.
2) Nieaktualny.

Art. 69.

O ile ustawy nałożą na związki samorządowe nowe zadania, winny one zapewnić dostateczne źródła dochodów na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 70.

1) Budżet związków samorządowych winien być zarówno pod względem okresu budżetowego, jak i pod względem jednostki obliczeniowej dostosowany do budżetu Państwa.

2) Rozporządzenie wykonawcze określi termin zarówno wyłożenia budżetu związków samorządowych do publicznej wiadomości, jak i uchwalenia budżetu.

Art. 71.

Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszej ustawie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe związki samorządowe i wojewódzkie związki komunalne, jako też gminy wiejskie i miasta.

Art. 72.

1) Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące miast, mają zastosowanie także do gmin wiejskich o charakterze miejskim, a przepisy niniejszej ustawy, dotyczące gmin wiejskich mają zastosowanie także do miast o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie o charakterze miejskim, jako też miasta o charakterze wiejskim oznaczy Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Gminy wiejskie o charakterze miejskim mają prawo pobierać na swoją rzecz podatek od lokali na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), a to do takiej wysokości, w jakiej podatek ten w myśl wymienionego dekretu przypada miastom. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi bliżej sposób wymiaru i poboru tego podatku.

Część ósma.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 73.

Nieaktualny.

Art. 74.

1) Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

2) Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące b. dzielnicy austrjackiej, obowiązują także na ziemiach Spisza i Orawy.

Art. 75.

1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Przepisy, dotyczące poboru podatków komunalnych, wymienionych w art. 2, 3, 4, 6, 8 i 9, obowiązują od 1 stycznia 1923 r.

3) Przepis art. 35 ustęp 2 obowiązuje również od dnia 1 stycznia 1923 r. z tem, że ustanowienie rocznych dotacyj dla wojewódzkich związków komunalnych w stałych kwotach ryczałtowych obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1932 r.

4) Minister Spraw Wewnętrznych oznaczy w porozumieniu z Ministrem Skarbu termin, w którym nabiorą mocy obowiązującej postanowienia, zawarte w art. 10.

Art. 76.

Przepisy ustaw, sprzeczne z niniejszą ustawą, tracą moc obowiązującą. O ile inne ustawy powołują się na takie przepisy, należy zamiast nich odpowiednio stosować przepisy niniejszej ustawy.

Art. 77.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1936 r. Nr. 62, poz. 454).

693.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie sprostowania błędu w przekładzie konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, podpisanej w Madrycie dnia 14 grudnia 1934 r.

Na podstawie art. 5 ust. 1, pkt. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r.

o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) w tekście listy A zniżek celnych dla Republiki Hiszpańskiej, dołączonej do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, podpisanej w Madrycie dnia 14 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 35, poz. 273) dodaje się w rubryce „Nazwa towaru", przy pozycji "ex 236 p. 1", po słowach: „Urzędy celne w Gdyni," słowo: „Gdańsku,".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 sierpnia 1936 r. 60, poz. 445).

694.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie sprostowania błędów w tekście układu dodatkowego do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. między Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423), prostuje się następujące błędy w tekście wspomnianego wyżej układu dodatkowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 21, poz. 170):

1) W tekście polskim Listy A uwaga „do 31 grudnia 1936" w trzeciej kolumnie (cło od 100 kg.) odnosi się do poz. 398 p. 1-b, stawka 156 zł, nie zaś do stawki 7 dla poz. 303;

2) W tekście francuskim Listy A dodaje się w kolumnie pierwszej (No. du tarif douanier polonais) przed nazwą towaru „Levures" Nr. pozycji 284;

3) W tekście francuskim Listy A uwaga „jusqu'au 31 décembre 1936" w trzeciej kolumnie (Droit d'entrée par 100 kos) odnosi się do poz. 398 p. 1-b, stawka 156 zł, nie zaś do stawki 7 przy poz. 303;

4) W tekście francuskim Listy B przy pozycji ex 51 było wydrukowane:

ex 51 grains, même torréfiés:

a) avoine	100 kos	24,15
c) seigle	brut	exempt

powinno zaś być:

ex 51 grains, même torréfiés:

a) avoine	100 kos (brut)	24,15
b) seigle		exempt.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 sierpnia 1936 r. Nr. 61, poz. 452).

695.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1936 r.

w sprawie umorzenia 1-ej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1936 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1936 r. o ustaleniu planu umarzania 5% pożyczki konwersyjnej z roku 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 304), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z roku 1924 na łączną sumę nominalną 1.320.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacyj według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia *).

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 sierpnia 1936 r. Nr. 185, poz. 347).

696.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1936 r.

w sprawie zmiany listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285), w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 338) zarządzam co następuje:

§ 1.

W załączniku do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe (Mon. Pol. Nr. 168 z dnia

*) vide załącznik do „Monitora Polskiego" z dnia 11 sierpnia 1936 r. Nr. 185.

22 lipca 1936 r., poz. 313) punkt I otrzymuje brzmienie następujące:

„I. Drewno (poz. tar. celnej wywozowej 14, 15, 16, 17, 18 i 19 oraz poz. tar. celnej przywozowej 747 p. 3 i 4, 748, 749, 757 p. 3).“

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1936 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego“ z dnia 10 sierpnia 1936 r. Nr. 184, poz. 346).

697.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 456: (art. 1). Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 9 stycznia 1935 r. L. Rej. 5590/32 ustalił tezę następującą: „Fakt, że już uprzednio zawarto ważną umowę ustną kupna, czy zamiany, jest o tyle nieistotny dla kwalifikacji sporządzonego następnie pisma, stwierdzającego tę umowę i jej warunki, jako pisma, stwierdzającego umowę z art. 1 ustawy o opłatach stemplowych, że — lege non distinguente — art. 1 dotyczy tak pism, których treścią jest oświadczenie o charakterze dyspozycyjnym to jest stwarzającym prawa względnie obowiązki, jak i pism, sporządzonych jedynie dla stwierdzenia pewnej zaszłości, a w szczególności dla stworzenia dowodu piśmiennego zawartej umowy, które wszak z istoty swej są również pismami, „stwierdzającemi umowę“. Tak tedy dopiero wskutek sporządzenia na piśmie umowy, która była zawarta poprzednio ustnie i jako taka nie podlegała opłacie stemplowej może powstać przedmiot tej opłaty“.

Teza ta ustaloną została w związku z kwestją opłaty stemplowej od pisma podpisanego przez jedną stronę wręczonego stronie drugiej a — stwierdzającego zawarcie poprzednio ustnej umowy o zamianę samochodu (L. D. V. 5641/5/35).

698.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lipca 1936 r.

L. D. I. 54220/1/ 36

w sprawie zaprzestania powielania okólników.

Do

Panów Dyrektorów: Biura Personalnego, Gabinetu Ministra, wszystkich Departamentów, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Przewodniczącego Rady Spółdzielczej.

Wobec zwiększenia się przypadków nadsyłania do powielania okólników i zarządzeń w osobnych odbitkach bez zachowania trybu, ustalonego zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 września 1935 r. L. D. I. 94207/1/34 (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 49 z r. 1935) zwracam uwagę na konieczność osiągnięcia oszczędności tak pracy w kancelarjach, jak w materjałach przez:

a) ograniczanie powielania okólników (pism okólnych) i zarządzeń w osobnych odbitkach tylko do przypadków rzeczywiście wyjątkowych, gdy odnośne zarządzenie albo wymaga tajności albo jest tak nagłe, iż zwłoka, połączona z ogłoszeniem w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego jest niedopuszczalną, przyczem konieczność zastosowania takiego wyjątku musi być stwierdzona na akcie przez Podsekretarza Stanu albo właściwego Dyrektora (Kierownika) Departamentu, zaś zarządzenie oznaczone wyraźnie jako „pilne“,

b) przygotowywanie okólników i zarządzeń możliwie wcześnie z uwzględnieniem czasu, potrzebnego do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

699.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 23355/2/36

w sprawie odpisu na amortyzację.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 1936 r. L. Rej. 4029/34.

. . . .

Zarzut skargi, że władza wbrew ustawie pominęła żądanie potrącenia kwoty zł 46.909,42, stanowiącej dopuszczalny, zdaniem skarżącego odpis na amortyzację, bowiem winna to była uczynić zurzędu, a więc nawet bez wniosku

skarżącego, Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał za nieuzasadniony. Skarżący nie wskazuje, na jakim przepisie prawnym opiera obowiązek władzy dokonywania potrąceń na amortyzację zurzędu. Dopuszczalność potrąceń na amortyzację przedmiotów, wskazanych w art. 6 ustawy, jest ustępstwem od zasady, że tworzenie wolnych od podatku rezerw z dochodów na żadne cele nie jest dopuszczalne, a więc tylko wyjątkiem są odliczenia z dochodu na fundusz amortyzacyjny, z którego dobrodziejstwa może korzystać płatnik ale tylko w tym wypadku, o ile z odnośnym żądaniem wystąpi. Żądanie zastosowania tego ustępstwa jest uprawnieniem podatnika, z którego może on korzystać, lecz nie musi. Żaden przepis ustawowy o podatku dochodowym nie nakłada obowiązku na władzę, aby jakichkolwiek wogóle potrąceń była obowiązaną dokonywać bez żądania strony.

W konkretnym wypadku skarżący z wnioskiem takim wystąpił dopiero w 1932 r. w postępowaniu, podjętem na skutek wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w którym kwestja amortyzacji, jako nie objęta poprzednią skargą, wogóle nie była przedmiotem rozstrzygnięcia.

W pominięciu więc tego żądania przez władzę nie mógł również dopatrzeć się Najwyższy Trybunał Administracyjny zarzuconej wadliwości postępowania.

. . . .

. . . .

— — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *S. Kowalik*,
Radca.

700.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 36206/4/36

w sprawie pośredniego eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów drzewnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 46, poz. 339) zwalnia od podatku przemysłowego od obrotu obroty przedsiębiorstw przemysłowych, osiągnięte z eksportu wyprodukowanych przez nie półfabrykatów i gotowych wyrobów drzewnych, dokonanego przez krajowych eksporterów drewna drogą morską za pośrednictwem krajowych lub gdańskich firm ekspedycyjnych, trudniących się zawodowo ekspedycją.

Za krajowego eksportera drewna uważa się krajowe przedsiębiorstwa handlowe, zakupujące od przedsiębiorstw przemysłowych na własny rachunek półfabrykaty lub gotowe wyroby drzewne w celu wyeksportowania poza granice celne Rzeczypospolitej.

Powyższe zwolnienie przysługuje przedsiębiorstwom przemysłowym z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) w odniesieniu do obrotów eksportowych, dokonanych od dnia 1 września 1936 r., pod warunkiem:

1) prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych;

2) przedstawienia dowodu zawarcia tranzakcji z krajowym eksporterem drewna w sprawie eksportu półfabrykatów lub gotowych wyrobów drzewnych poza granice celne Rzeczypospolitej;

3) wykazania, iż przeznaczone na eksport półfabrykaty i gotowe wyroby drzewne zostały wysłane bezpośrednio pod adresem krajowego lub gdańskiego przedsiębiorstwa ekspedycyjnego;

4) złożenia zaświadczenia krajowego lub gdańskiego przedsiębiorstwa ekspedycyjnego, trudniącego się zawodowo ekspedycją morską, stwierdzającego, iż otrzymane transporty zostały załadowane na statek i wywiezione poza granice celne Rzeczypospolitej oraz zawierającego numery otrzymanych wagonów ze wskazaniem ilości i rodzaju materjałów drzewnych, datę nadejścia wagonów, datę załadowania na statek i nazwę statku.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

701.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 41777/4/36

w sprawie interpretacji pojęcia przedsiębiorstwa skupu zawodowego w rozumieniu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego

Trybunału Administracyjnego z dnia 29 maja 1936 r. L. rej. 7060/33 w sprawie ze skargi Wacława Dąbrowskiego.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik,*
Radca.

— — — — — — — — — —

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 maja 1936 r. L. rej. 7060/33.

. . . .

Skarżącemu, który na rok 1931 wykupił świadectwo przemysłowe III kat. handlowej na skup zawodowy materjałów opałowych celem odsprzedaży, ustaliła Komisja Szacunkowa zurzędu wobec niezłożenia zeznania, obrót na kwotę 500.000 zł, opodatkowując ją według 2% stawki podatkowej.

W odwołaniu kwestjonował płatnik tak wysokość obrotu, jak i stawkę podatkową, domagając się ustalenia obrotu na sumę 360.000 zł i zastosowania stawki 1% do sumy 80.000 zł, stanowiącej obrót, osiągnięty z dostawy węgla dla Politechniki Warszawskiej, oraz $^1/_2$% do reszty obrotu, jako osiągniętego z zawodowego skupu węgla.

Odwołania tego nie uwzględniła Komisja Odwoławcza decyzją z dnia 16 czerwca 1933 z tem, że wymiar podatku jest uzasadniony w postanowieniach ustawy o państwowym podatku przemysłowym, i że dokonane przez płatnika tranzakcje nie posiadają charakteru skupu zawodowego, lecz handlu towarowego.

Orzeczenie to stanowi przedmiot skargi kasacyjnej, w której płatnik zarzuca obrazę art. 7 ustawy i załącznika do art. 23, a mianowicie jego Części II lit. A rozdz. II, a nadto wadliwość postępowania.

Najwyższy Trybunał Administracyjny stwierdziwszy, że skarga wniesiona jest w terminie gdyż nadana była na pocztę w dniu 15 września 1933 rozważył, co następuje:

Spór między władzą pozwaną, a płatnikiem toczy się o rodzaj przedsiębiorstwa, którego obrót jest przedmiotem opodatkowania, a w związku z tem o stawkę podatkową, ponadto o wysokość obrotu.

Władza pozwana orzekła w zaskarżonem orzeczeniu, że dokonywane przez płatnika na stacji Warszawa Główna Towarowa tranzakcje węglem posiadały charakter handlu towarowego, a nie skupu zawodowego, gdyż płatnik nie wyszukiwał źródeł zakupu, lecz nabywał węgiel w ściśle określonych źródłach i sprzedawał go zgłaszającym się doń odbiorcom oraz stałym klijentom.

Skarga zarzuca, że płatnik nie utrzymywał zakładu handlowego, ani nawet oddzielnego składu, że zatem już z tego powodu przedsiębiorstwo jego należało uznać za skup zawodowy, gdyż w myśl postanowień Części II lit. A rozdz. II taryfy zasadniczą cechą skupu zawodowego, odróżniającą go od handlu towarowego, jest nieutrzymywanie zakładu handlowego.

Powyższą argumentację skargi uznał Trybunał za chybioną.

Przewidziane w taryfie negatywne kryterjum skupu zawodowego, polegające na braku zakładu handlowego, a przy niektórych towarach nawet składu, nie wyczerpuje bynajmniej pojęcia skupu i stanowi jedną tylko, wcale nie zasadniczą jego cechę. Snucie z tej negatywnej cechy ogólnego wniosku, że skupem jest każde przedsiębiorstwo, nieposiadające zakładu handlowego, jest oczywiście błędne i niczem nieuzasadnione.

Przedsiębiorstwo skupu zawodowego musi bowiem posiadać także pewne zasadnicze cechy pozytywne, charakteryzujące jego istotę, a odróżniające je od handlu towarowego.

Tą zasadniczą cechą przedsiębiorstwa tego, jak sama nazwa jego wskazuje jest skupywanie t. j. nabywanie pewnych kategoryj towaru z wielu, a co najmniej z kilku źródeł, nie mających handlowo zorganizowanego zbytu, celem odsprzedaży wewnątrz Państwa lub celem wywozu zagranicę.

Skup polega zatem na wyszukiwaniu źródeł zakupu odpowiednio do rodzaju towaru przez docieranie do producentów i hodowców, niemających handlowej organizacji zbytu swoich produktów, i zakupywanie u nich nawet najdrobniejszych ilości towaru, oraz gromadzenie ich w większe partje celem odsprzedaży przedsiębiorstwom handlowym lub przemysłowym. Tym sposobem gospodarcza rola skupu zawodowego wyraża się w pośrednictwie między drobnym producentem a rynkiem zbytu. Istotna różnica między skupem zawodowym a handlem towarowym leży nie w braku zakładu handlowego przy skupie, lecz w odmiennem zadaniu gospodarczem, spełnianem przez każde z tych przedsiębiorstw. Podczas bowiem gdy zadaniem przedsiębiorstwa handlu towarowego jest rozprowadzanie towaru z większych jego skupień między konsumentów, to skup zawodowy ma na celu gromadzenie towaru dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych drogą nabywania go z większej ilości źródeł, niezorganizowanych handlowo.

W konkretnym przypadku jest poza sporem, że płatnik zakupywał węgiel w większych ilościach w firmach handlowych, jak „Progress" Zjednoczone Kopalnie Górnośląskie Sp. z o. o., Ludwik Szenwald, B. W. Holenderski, i że sprzedawał go wagonowo składnikom, bądź dostawiał konsumentom (Politechnika Warszawska).

Jak z powyższego okazuje się przedsiębiorstwo płatnika ani pod względem techniki zakupu i sprzedaży towaru, ani pod względem zadań ekonomicznych, jakie miało na celu, nie odpowiadało podanym wyżej cechom zasadniczym skupu zawodowego.

Płatnik bowiem ani nie wyszukiwał źródeł zakupu, gdyż nabywał węgiel w źródłach handlowo zorganizowanych, ani nie gromadził to-

waru zakupionego w większe partje, przeciwnie nabywane większe ilości węgla rozdzielał między drobnych odbiorców oraz konsumentów, spełniając tym sposobem zadania, do których powołany jest handel towarowy.

Zaznaczyć przytem należy, że wobec ujęcia całej produkcji i sprzedaży węgla kamiennego w ścisłe formy organizacyjne, skup zawodowy tego rodzaju artykułu jest wogóle nie do pomyślenia.

Zasadnie więc władza pozwana odmówiła uznania przedsiębiorstwa płatnika w tych warunkach za skup zawodowy i słusznie skwalifikowała je jednocześnie jako przedsiębiorstwo handlu towarowego z uwagi na charakter jego działalności i cel gospodarczy, któremu ono służyło.

Podniesiona w skardze okoliczność, że przedsiębiorstwo płatnika nie posiadało zakładu handlowego, nie stanowi przeszkody do uznania go mimo to za przedsiębiorstwo handlu towarowego. Ani bowiem ustawa o państwowym podatku przemysłowym, ani dołączona do niej taryfa, nie zawierają ogólnego przepisu, z którego możnaby wnioskować, że posiadanie zakładu handlowego jest ustawowym wymogiem do zaliczenia przedsiębiorstwa w poczet przedsiębiorstw handlu towarowego. Pewne wymogi co do zakładu handlowego przewiduje taryfa tylko w odniesieniu do przedsiębiorstw handlu towarowego, zaliczonych do III i IV kategorji, brak jednak w taryfie jakiejkolwiek wzmianki o zakładzie handlowym przy przedsiębiorstwach, zaliczonych do I i II kategorji.

W konkretnym zaś wypadku jest poza sporem, że sprzedaż węgla odbywała się w ilościach, uzasadniających zaliczenie przedsiębiorstwa płatnika do I względnie II kategorji.

O ile skarga na poparcie swego stanowiska w kwestji zakładu handlowego, jako niezbędnego wymogu do uznania przedsiębiorstwa za handel towarowy, powołuje się na art. 11 ustawy, to stwierdzić należy, że przepis ten omawianej kwestji bynajmniej nie przesądza w sensie dla skargi korzystnym, ma on bowiem jedynie na celu w związku z art. 10 obłożenie podatkiem w postaci świadectwa przemysłowego każdego oddzielnego zakładu handlowego, o ile przedsiębiorstwo zakłady takie posiada, nie zajmuje się jednak określeniem wymogów, jakim powinno odpowiadać przedsiębiorstwo handlu towarowego.

Jeśli więc władza pozwana w tym stanie rzeczy uznała przedsiębiorstwo płatnika za handel towarowy, jakkolwiek nie stwierdziła, by płatnik posiadał zakład handlowy w rozumieniu art. 11 ustawy, to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tem ani wadliwości postępowania ani obrazy ustawy.

702.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 23362/2/36

w sprawie sposobu ustalania zysku, osiąganego przez osoby prawne na sprzedaży przedmiotów majątkowych.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 marca 1936 r. L. rej. 2636/33.

. . . .

Przedmiotem sporu w połączonych sprawach (art. 79 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 806/32 Dz. Ust.) jest kwestja, czy władze wymiarowe przy ustalaniu podlegającego opodatkowaniu na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) zysku na sprzedaży nieruchomości i urządzeń zasadnie przyjęły jako wartość tych przedmiotów ich wartość pierwotną wykazana w aktywach bilansu, pomniejszoną o „kapitał amortyzacyjny" („fundusz amortyzacyjny") figurujący w pasywach.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że pytanie to należy potwierdzić z powodów następujących:

Niesporne jest, że zysk na sprzedaży przedmiotu stanowi różnica między ceną sprzedaży tego przedmiotu, a jego wartością książkową. Otóż wartość książkową niezawsze wyraża kwota, z jaką przedmiot figuruje w aktywach bilansu. Zawisło to od przyjętego systemu przeprowadzania odpisań na zużycie. Jeżeli odpisuje się bezpośrednio z wartości przedmiotu, to kwota figurująca w aktywach wyraża wartość przedmiotu już zmniejszoną wskutek zużycia czyli jego obecną wartość książkową. Natomiast przy systemie, który zostawia w aktywach wartość pierwotną przedmiotu niezmienioną, a zmniejszenie się jego wartości wykazuje w stanie biernym w osobnej pozycji, zwanej funduszem umorzenia, funduszem amortyzacyjnym lub t. p. — wartość książkową przedmiotu wyrażają tylko pozycje z obu stron bilansu łącznie, mianowicie w celu otrzymania tej wartości należy od wartości pierwotnej odjąć fundusz umorzenia. Fundusz ten bowiem prostuje błąd w określeniu wartości w aktywach.

Niema tu potrzeby zajmowania się przypadkiem, kiedy odpisania na zużycie przekraczają celowo faktyczne zmniejszenie się wartości na skutek zużycia i kiedy w konsekwencji tego stanu rzeczy fundusz umorzenia staje się funduszem mieszanym. W rozpoznawanych sprawach bowiem taki przypadek nie zachodzi.

Oba wymienione systemy są równie dozwolone według zasad księgowości, oba jednak, prawidłowo zastosowane, dać muszą te same wyniki. Innemi słowy, wybór jednego z nich nie może w rezultacie prowadzić do wykazania wartości

składników majątkowych w kwocie niższej ani wyższej niż w przypadku zastosowania drugiego systemu.

Ta ostatnia zasada obowiązywać musi tem samem także w dziedzinie podatku dochodowego tam, gdzie przepisy o tym podatku posługują się pojęciami prawidłowych ksiąg handlowych i zamknięcia rachunkowego, w szczególności w zakresie opodatkowania na zasadzie art. 21. W tej dziedzinie wspomniana zasada księgowości oznacza, że wybór jednej z dwóch metod przeprowadzania odpisań na zużycie — o których wyraźnie wspominają przepisy wykonawcze (§ 16 ustęp przedostatni rozporządzenia poz. 298/21 Dz. Ust., § 13 ust. 7 rozporządzenia poz. 769/34 Dz. Ust.) — nie może mieć żadnego wpływu na ustalenie podstawy wymiaru. Przyznanie im takiego wpływu nie dałoby się zresztą oczywiście pogodzić z zasadą równomierności opodatkowania.

Jeżeli zaś skargi w zastosowanym przez władze wymiarowe sposobie obliczenia zysku na sprzedaży upatrują opodatkowanie potrąceń na zużycie, zwolnionych od podatku przepisem art. 6 ustawy, to zachodzi widoczne nieporozumienie, które pozostaje w związku z (omawianemi w literaturze przedmiotu) pewnemi ujemnemi stronami przeprowadzania odpisów na zużycie zapomocą osobnej pozycji w pasywach. Pod nazwą funduszu czy też kapitału nie występuje jasno właściwy charakter tej pozycji jako wyrównawczej — jako pozycji prostującej cyfry składnika majątkowego, wpisanego do bilansu z inną wartością niż ta, którą on obecnie posiada. Oczywiście, nieporozumienie to nie byłoby możliwe, gdyby w aktywach figurowała wartość składników majątkowych już z uwzględnieniem zużycia.

Niektóre skargi zarzucają nadto obrazę przepisu art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 o przerachowaniu bilansów poz. 352 Dz. Ust. lub oprócz tego jeszcze § 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 25 czerwca 1924 o bilansowaniu w złotych poz. 542 Dz. Ust., które zwalniają od opodatkowania nadwyżki bilansowe, pochodzące z przerachowania. Zarzut nie jest uzasadniony z tych samych przyczyn co omówiony dopiero co zarzut obrazy art. 6 ustawy o podatku dochodowym; uwzględnienie funduszu amortyzacyjnego łącznie z mieszczącą się w nim nadwyżką z przerachowania przy obliczaniu wartości składników majątkowych i zysku ze sprzedaży tychże nie ma — w świetle stanu faktycznego podanego w samych skargach — nic wspólnego ze zwolnieniem tych nadwyżek, jak i całego funduszu, od opodatkowania. Skargi same stwierdzają, że przelew na fundusz amortyzacyjny nadwyżek z przerachowania „spowodowany został koniecznością doprowadzenia nieprzerachowanego kapitału amortyzacyjnego do jego rzeczywistej wartości, która uległa zmniejszeniu wskutek dewaluacji i bez tego przelewu byłaby tylko wartością fikcyjną". Ten charakter dokonanych przelewów jako środka do urealnienia cyfr funduszu uzasadnia traktowanie ich jednolite z resztą funduszu.

Skargi zarzucają wkońcu, iż władza pozwana nie kwestjonując w zaskarżonych orzeczeniach prawidłowości wyprowadzonych przez skarżące spółki zysków bilansowych, nie miała prawa prostowania tych zysków. Zarzut ten nie jest trafny. Skarżące w swych zamknięciach wykazały w rachunku strat i zysków jako „zysk ze sprzedaży fabryki" tylko różnicę między pierwotną wartością sprzedanych przedmiotów, a ceną sprzedaży, natomiast fundusz amortyzacyjny pozostawiły w pasywach bilansu (likwidacyjnego) wśród „funduszów do podziału" bądź to pod nazwą „kapitał amortyzacyjny" bądź też w zbiorowej pozycji „inne fundusze". Władza pozwana, stwierdzając w uzasadnieniu zaskarżonych orzeczeń na samym początku, iż ten sposób określenia wysokości zysku nie jest dopuszczalny („za podstawę oszacowania..... nie może być przyjęta....."), dała dostateczny wyraz swej ocenie prawidłowości zamknięcia w tym jednym punkcie, co oczywiście nie jest równoznaczne z odmówieniem księgom handlowym cechy prawidłowości i żadnego formalnego orzeczenia o nieprawidłowości nie wymagało.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny skargi oddalił jako nieuzasadnione.

. . . .

. . . .

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *S. Kowalik*,
Radca

703.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 23356/2/36

w sprawie amortyzacji budynków.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 3 kwietnia 1936 r. L. rej. 6592/34.

. . . .

. . . .

W skardze na powyższe orzeczenie zarzuca płatnik:

1) że podstawą corocznych odpisów z tytułu zużycia budynków nie może być ich cena nabycia, gdyż nie uwzględnia ona spadku wartości pieniądza, specjalnej konjunktury gospo-

darczej, która sprawiła, iż dom był kupiony tanio; poza tem należało uwzględnić wiek domu,

2) że zaskarżone orzeczenie pomija zupełnie w kwestji amortyzacji orzeczenie znawcy Kierzka, przedłożone przez płatnika,

3) że wobec rozbieżności w kwestji odpisu z tytułu zużycia budynku należało wysokość tego odpisu ustalić przez znawców przy współudziale płatnika.

Władza pozwana w odpowiedzi wnosi o oddalenie skargi, jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Zarzut skargi, streszczony pod p. 1, należało uznać za nietrafny. W odwołaniu zarzucił płatnik, że podstawą corocznych odpisów z tytułu amortyzacji powinna być nie cena nabycia domu, która wynosiła 85.000 zł, lecz każdoczesna wartość budowlana budynku. W skardze podnosi płatnik, że podstawą amortyzacji nie może być cena nabycia domu, gdyż nie uwzględnia ona zmian, zaszłych pomiędzy datą nabycia domu, a okresem miarodajnym dla wymiaru podatku, pozatem ten sposób amortyzacji nie uwzględnia specjalnej dogodnej konjunktury, jaka istniała przy nabyciu domu. Z takiego ujęcia zarzutu skargi wynika, że i w skardze płatnik obstaje przy zarzucie odwołania, iż podstawą corocznych odpisów z tytułu amortyzacji budynku jest nie cena nabycia, lecz każdoczesna wartość budowlana tego budynku. Takie stanowisko skarżącego jest jednak błędne. Już w wyroku z dnia 25 listopada 1933 r. L. rej. 2346/33 r. (Zbiór wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 1933 r. Nr. 720/S) Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, że podstawą corocznych odpisów z tytułu zużycia jest pierwotna wartość amortyzowanego objektu, a więc cena nabycia domu, względnie koszta budowy domu, o ile dom ten został przez płatnika wybudowany. Na uzasadnienie zawarte w powyższym wyroku, powołuje się Najwyższy Trybunał Administracyjny na podstawie § 57 swego regulaminu, poz. 968/32 r. Dz. Ust. Przy tem stanowisku trwa Najwyższy Trybunał Administracyjny nadal i z tego powodu uznał zarzut skargi, streszczony pod p. 1 za nieuzasadniony.

W związku z zarzutami skargi streszczonemi pod p. 2 i 3, należy zauważyć, że — jak wynika z treści odwołania, — przedmiotem sporu w kwestji amortyzacji był nie procent zużycia w stosunku do podstawy corocznych odpisów amortyzacyjnych, lecz kwestja, jaka ma być przyjęta podstawa odpisu z tytułu amortyzacji. W szczególności z treści odwołania wynika, że skarżący domagał się amortyzacji swego budynku w wysokości 4.300 zł t. j. w wysokości 1% od sumy 430.000 zł, ustalonej przez znawcę Kierzka jako wartość budowlana budynku. Z akt sprawy oraz treści zaskarżonego orzeczenia wynika, że władza pozwana przyznała 1% z tytułu amortyzacji, atoli nie od wartości budowlanej domu, jak tego żądał płatnik, lecz od ceny nabycia tego domu. Przy tym stanie rzeczy spór toczył się w postępowaniu administracyjnem i obecnie toczy się jedynie co do sposobu ustalenia podstawy obliczenia corocznych odpisów z tytułu zużycia, a w tem ujęciu spór był i jest sporem natury czysto prawnej. Ponieważ, jak to już orzeczono w związku z zarzutem skargi pod p. 1) władza pozwana miała prawo przyjąć za podstawę amortyzacji cenę nabycia budynku, ponieważ następnie w świetle odwołania 1% stawka amortyzacyjna nie była kwestjonowana przez płatnika — Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tem istotnej wadliwości postępowania, iż władza pozwana nie rozprawiła się w sposób wyraźny w zaskarżonem orzeczeniu z przedłożoną przez płatnika opinją architekta Kierzka w kwestji amortyzacji, względnie, że wobec rozbieżności zdań w kwestji amortyzacji — wysokości odpisu nie ustaliła w drodze przesłuchania znawców przy współudziale płatnika. Najwyższy Trybunał Administracyjny podkreśla przy tem, że przepis art. 6 ustawy o podatku dochodowym i § 16 przepisów wykonawczych do tejże ustawy, o ustalaniu wysokości odpisów z tytułu amortyzacji przez znawców, nie dotyczą przypadków, kiedy pomiędzy władzami wymiarowemi a płatnikiem nie istnieje różnica zdań, co do stosunkowej wysokości rocznego faktycznego zużycia, lecz, tak, jak w rozpoznawanej sprawie, chodzi jedynie o zagadnienie w kwestji ustalenia należytej podstawy corocznych odpisów z tytułu zużycia, przyczem potrzebne dane faktyczne co do tej podstawy wynikają w sposób oczywisty z akt i nie są kwestjonowane.

. . . .

. . . .

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *S. Kowalik*,
Radca.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie udzielenia firmie Fabryka Chemiczno-Farmaceutyczna „Elit" w Grodzisku Mazowieckim zezwolenia na przetwarzanie soli kuchennej na sól chemicznie czystą.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zarządzeniem z dnia 7 sierpnia 1936 r. L. D. VI. 7445/1/36 udzieliło firmie Fabryka Chemiczno-Farmaceutyczna „Elit" w Grodzisku Mazowieckim zezwolenia na przetwarzanie soli kuchennej na sól chemicznie czystą w postaci:

a) natrium chloratum purum,
b) natrium chloratum exiocatum pulvis,
c) natrium chloratum pro analysi.

Firma ma używać do produkcji wyłącznie sól, wprowadzoną do obrotu przez przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny".

Władze skarbowe są uprawnione do kontrolowania w każdym czasie prowadzonej przez firmę produkcji soli.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędów drukarskich w okólnikach L. D. IV. 16674/2/36 i L. D. IV. 18741/2/36.

Ministerstwo Skarbu komunikuje że:

a) w okólniku z dn. 30 lipca 1936 r. L. D. IV. 16674/2/36 (Dz. Urz. M. S. Nr. 21, poz. 658 z 1936 r.), w ustępie ostatnim wierszu trzecim od dołu mylnie wydrukowano „Didżal" zamiast „Didial",

b) w okólniku z dn. 31 lipca 1936 r. L. D. IV. 18741/2/36 (Dz. Urz. M. S. Nr. 21, poz. 671 z 1936 r.), omyłkowo opuszczono podpis zastępcy Dyrektora Departamentu „(—) Kurnatowski".

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu drukarskiego w okólniku Nr. 27 Komisji Dewizowej z dnia 30 lipca 1936 r. ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 21.

Na stronicy 791 Dz. Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 21 lewa szpalta w ust. 7 okólnika Nr. 27 Komisji Dewizowej z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie wywozu zagranicę środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych należy po wyrazach „bez względu na wysokość akredytywy, krajowe lub zagraniczne środki płatnicze równowartości zł." poprawić błąd drukarski przez wykreślenie jednej cyfry „5", ponieważ powinno było być wydrukowane „zł. 50.—" przed wyrazami „na każdą osobę", a nie „550.—".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

dnia 20 sierpnia 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89.88	89,45
Dinary jugosłow.	100 Din	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32½	5,29½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,31½	5,28½
Floreny holenderskie	100 Fl.	361,72	360,00
Franki francuskie	100 Fr.	35,06½	34,90½
Franki szwajcarskie	100 Fr.	173,59	172,75
Funty angielskie	1 Ł.	26,83	26,67
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	20,10	19,70
Korony duńskie	100 K.	119,74	118,90
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	134,78	133,80
Korony szwedzkie	100 K.	138,28	137,30
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	36,50	34,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,82	11,60
Marki niemieckie	100 Mk.	138,00	133,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austrjackie	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	361,00	361,72	360,28
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,70	89,88	89,52
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,82	11,76
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	119,74	119,16
Londyn	1 Ł.	26,76	26,83	26,69
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Medjolan	100 Lir.	—	42,00	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,31¾	5,29¼
Nowy Jork	1 Dol.	5.31½	5,32¾	5,30¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31⅝	5,32⅞	5,30⅜
Oslo	100 K.	—	134,78	134,12
Paryż	100 Fr.	34,99½	35.06½	34,92½
Praga	100 K.	21,96	22,00	21,92
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	137,95	138,28	137,62
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Żurych	100 Fr.	173,25	173,59	172,91
c) MONETY.				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	149,00	144,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.